George URSA

ULTIMELE...
– poeme, eseuri –
vol. III

Editura Societăţii Scriitorilor Români
Bucureşti, 2024

George URSA

ULTIMELE...
– poeme, eseuri –
vol. III

Editura Societatii Scriitorilor Români
Bucuresti, 2024

► **Consilier editorial: George URSA ;**
© Copyright 2024 Societatea Scriitorilor Români ;
► Toate drepturile legale sunt rezervate dlui George N. URSA şi editurii.
►Tipărit în regie proprie;
►Bun de tipar: octombrie, 2024;
►Coperta I şi IV: Fotografii din satul Cuied, jud. Arad, din arhiva personală George N. URSA;
►Ilustraţia şi grafica: George N. URSA;
►Lector: George N. URSA;
► Lector: Magdalena DALE;
►Tehnoredactare: George N. URSA;
►Responsabil de carte: George N. URSA;
► Corectura: Magdalena DALE, George N. URSA;
►**Editura Societăţii Scriitorilor Români** – Bucureşti, 2024 ;
►Timbru literar rezervat USdinR în cont. nr. RO44RNCB5101000001710001, BCR – Unirea.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
URSA, GEORGE
Ultimele... : poeme, eseuri / George Ursa. - Bucureşti : Editura Societăţii Scriitorilor Români, 2017-2024
3 vol.
ISBN 978-606-8412-48-1
Vol. 3 : Poeme, eseuri - 2024. - ISBN 978-606-8412-90-0

821.135.1

CIP nr : 20819/26.09.2024

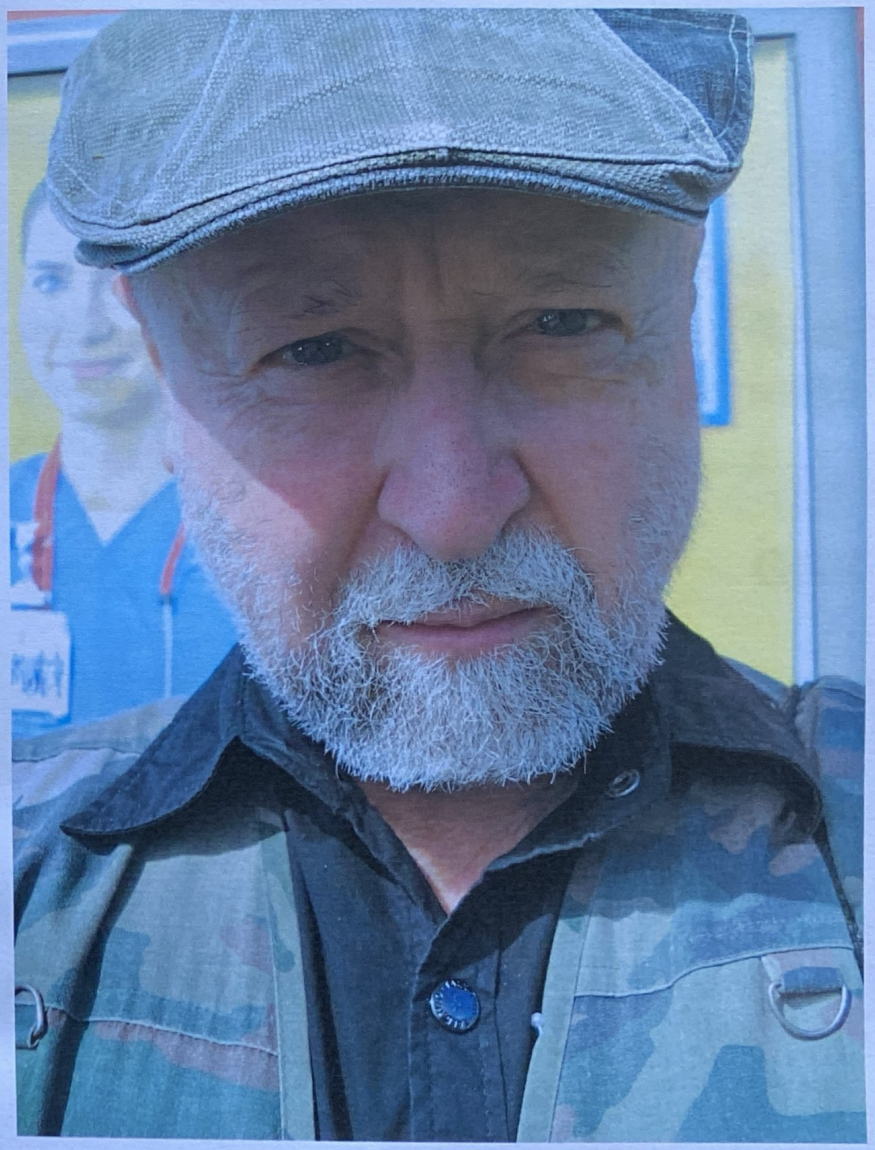

George N. URSA

NOTĂ : Volumul de față se prezintă singur. În consecință, n-avem a spune ceva-n plus peste ce se spune în el.

GNU

ȚOAPE și PIȚIPOANCE !...

Plin orașul de țoape
cu pretenții, or cu ștaif!
Țoapa posedă, de regulă,
o bicicletă, un pachet
de mahorcă și un câine!
Țoapa iese-n parc!
Ținând de lesă câinele ;
s-așează pe bancă,
scoate o țâgară, o
aprinde cu bricheta.
Javra se balegă pe
alee. Țoapa bea tutun!
Javra urinează băncile!
Mârâie la ciori,
zburătăcește vrăbiile.
Țoapa scoate mobilul!
Sună altă țoapă! *Gavareală*
despre murături, cafea sau...
Dragnea.
Iacă și pițipoancele!
Văxite, cu botniță pe bot,
scot țigări din pachete.
Beau tutun! Clevetesc :
„P... mea”, aia șî aia!

Iar „p... mea!”, aia și aia.
„Poietul”... cască gura.
Îl supără fumul de
mahorcă, hămăitul
javrei, treanca-fleanca,
la telefon, a pițipoancelor
și ţoapelor cu javre!
Unde s-ar putea
refugia? , să scape de țoape.
De pițipoance și tefliști.
Teflиștii cu nădragii
căzuți în genunchi.
Țoapele cu javre și mobile :
– pufăind mahorcă ;
– pițipoancele cu
mahorca-n rît și
„vorba”... în gură.
Teflиștii, plin de coșuri.
Efeminați și moluște
fără schelet!
Zei albi, zei albi...
ce pedeapsă ne-ați
putut da...

marți, 25/02. 2021

„POIETUL” e la Pământ !

... Încearcă vremea cu degetul,
Istoria-l calcă-n picioare
– gunoi plimbat de vânt!
Ce-o fi, ce s-o-ntâmpla, ce-a aflat?
A aflat că *cristoiu* e „maestru!” ,
Că o anume Clotilde A.
este atacată de „mafie!”,
Că unul Iohannis se plimbă...
cu bicicleta ; că are
„relații speciale cu Israelul...”
Că un anume Cîțu
se luptă pentru șefia PNL ;
că o anume Pellea o...
apără pe Clotilde A.
Că o anume Morgenstern
este „victima antisemitismului!”,
Că unul *Goldberg* a
„conceput o strategie de
combatere a antisemitismului!”
Iar un colonel e condamnat
pentru „antisemitism!”
La fel, un „prinț” belit
a împușcat un urs!...
la solicitarea unor

seculy ; în Ojdula (România).
Că „mafia" nu ridică
gunoaiele din Sect. 1, *Buckarest-ben* ;
Că un pletos e propus
la „Premiul Nobel pentru
literatură!" Cică „aceasta ar fi
«istoria!» Cu «I mare!»"
Că un anume Putin
ar „persecuta" opozanții ;
Iar un „progresist" de 79 ani
e pentru înnegrirea lumii.
Că fotbaliștii albi, beliți, se
pun în genunchi în ...
fața negrilor, că
pițipoance albe sărută,
cu evlavie, bocancii
negrilor! Că Newton
„e rasist!" Platon e
„suprematist alb!"...
Doamne, apără-ne!
Schizofrenia e stăpână
Atotputernică...

Joi, 10/06. 2021

„DIVE"... ÎN PARC...

Ţîganile plimbă mătura pe alei ;
trag după ele „temberoane!"
Înjură, așa fără adresă ;
pufăie mahorcă!
Iaca și trei pakistanezi :
tuciurii, asistați de...
de statul *ruman!*
Turuie la telefoane
într-o limbă guturală...
Urlă, zbiară la un
înterlocutor tuciuriu!
Unul de-al lor!
Iată și doi negrii.
Au părul împletit!
Parcă au *șerpi* pe cap!
Se așază pe bancă,
Apare și-o negresă
cu *șerpi* pe cap.
Are dosul cât o batoză,
nasul turtit și-o pupătoare...
ca o ventuză ;
Se oprește la cei doi :
„Hăndra-brânda!" – li
se rostogolește limba-n gură.

Parcă mestecă pietre.
Huo! Țara „educată”
a sasului belit!
Țîgani, pakistanezi, negri,
muslim, lifte pe săturate.
Încolo, moși, babe,
pensionari, pensionare,
câini în lese, sirenele
salvărilor muslimului Arafat,
covid, lucrători la borduri,
Băluțî, cocălari...
cei cu „taxe de protecție!”
Gîdea cu „războiul lui Putin!”
Stres, teroare, gunoaie,
șobolani, „români migranți”,
ukraineni „refugiați!” și
„asistați”, haos, bloggeri,
LGBTQ+, mărșăluind
în numele *iubirii-n* cur!
De, „valori europene!”
Avort, pipăială, malahie, adulteri...
„Iubire! Iubire!”...

Duminică, 10/07. 2022

GUNOAIE UMANE!

Absurda lume a gunoaielor umane!
Aceste ființe insuportabile!
Cum văd un astfel de om? , simţi,
simt nevoia să-l suprim.
Tutungește, bea, produce, - n
urma lui, tone de deșeuri,
miliarde de peturi,
deșeuri menajere.
Excremente! , poluează aerul
cu exalațiile ce ies din el,
cu tonele de urină evacuată,
resturi de hrană neconsumată,
legume putrede, deșeuri toxice,
otrăvuri,
stimulente pentru legume,
miliarde de vagoane de ruine.
Dărâmături, miliarde de hectare
defrișate, păduri lichidate,
lacuri secate, mări pline
cu epavele vapoarelor,
orașe distruse, părăsite.
Omul a ajuns focar
toxic pentru Pământ!

Lichidează, se autodistruge
în numele „progresului”.
Umple planeta cu
deșeuri metalifere,
apele de fecalele ce le
elimină!
Intolerabil! E prea mult.

Sâmbătă, 16/07. 2022

ESEURI...

SILA DE-A MAI SCRIE...

Mă tot minunez de unii confraţi – ca să mă exprim aşa – cum de se pot concentra să scrie volume de versuri, volume de proză etc. Să nu credeţi că îi invidiez. Defel! Scopul meu, acum trecut pe panta descendentă a vieţii, este de-a înceta să mai scriu chiar şi simple note sau mici comentarii pe marginea unor evenimente ce se petrec în realul cotidian al istoriei. Sunt atâţia jurnalişti, scriitori, influenceri, bloggeri, politicieni care nu fac altceva decât să comenteze. Să „comenteze" ce? De pildă că – permite-ţi – Cîţu se „luptă" pentru şefia PNL cu Orban (nu Viktor!) Ludovic. Ce să-ţi povestesc? Auzi, neauzire! Apoi – mană cerească! – din martie anul trecut, cocovidul a fost în vârful tuturor celor pomeniţi mai sus. Ce spun „autorităţile"? – ziceau aceşti domni. Şi „autorităţile" ieşeau pe sticlă sau hârtie şi ne îndemnau să ne spălăm pe mâini, să stăm la 1,5 m. unul de altul şi să purtăm botniţă şi cocovidul ne va ocoli. Ca să vezi, cocovidul era cât cartoful şi nu pătrundea pe lângă masca de pe nas, ba făcea tumbe şi iar ocolea persoana care sta la 1,5 m. de altă persoană. Zice : „Hop, sunt la 1,5 m. şi nu mă apropii decât dacă vecinul e la 1,45 m. şi-un pic!" Sta

cocovidul cu metrul în labe şi făcea măsurători şi nici mort nu se apropia de vecinul meu aflat la 1,5 m. Schizofrenie curată! Ba, *cocovidu'* ajunsese să circule prin oraş de capul lui doar de la 22^{00} la 7^{00}. Ba, pe moşi şi babe nu-i căuta între orele 11^{00}-13^{00}. Atunci sta liniştit pe coclauri. Mergea, rumânul la „trebunar" (vorba lu Ghiţă Ţircădău) şi *cocovidul* se oprea în faţa „pepsiglasului" grefierei ce-ţi primea actele şi se întreba filosofic dacă n-ar putea pătrunde pe gaura prin care dna grefier primea actele de la solicitant. Înţelept, *cocovidul* „filosof" nu intra pe gaura din „pepsiglas", dar nici pe alături. Măi, ce ordonat şi disciplinat era cocovidul. Ca la armată! Nu permite „supirioru!" Ce pâine s-a mânca pe temele astea. Deci, meditaţii serioase pe producătorii de vorbe... S-au primit şi fonduri de la „gubern!" pentru dăscălirea de către „jurnalişti" a „populaţiei" (Poporul român e „populaţie". Aşa e! Asta a ajuns). Când s-au săturat de îndemnul de-a „purta mască", „dzurnalistii!" au primit *orden*, sarcină de a milita – contra „renumeraţie" – ca toată „populaţia" să se vaccineze. Adică ei, „dzurnalişti!", fac reclamă la medicamente. Cică legea interzice aşa ceva. Da, dar alături de ăştia, s-au asociat „gubernanţii!" Tembeliziunile îl arătau pe mister prim-ministru cum se-nţepa dumnealui cu vaccinul salvator şi putea merge la teatru, la „Dineu cu proşti". Excepţional! Numai dacă te-nţepi ai acces la cultură, la *dineucuproşti!* Altfel, nema.

În fine, e inutil să continui! Cică acesta ar fi „gazetărie", „scris", „eşti maestru!" Aceleaşi mutre, de ani şi ani, se plimbă pe ecranele televizoare şi bat apa-n piuă despre aşa numite „evenimente", „ştiri", „bombe", „şocuri!" etc. Am închis tembelizorul de peste 15 ani. Cine are nervi? N-are decât să deschidă o asemenea sculă şi să-şi bage unghia-n gât, să înnebunească ascultând „sfaturile" miniştrilor şi „sfaturile", „dzurnalistii!", prompteriţelor, bloggeriţelor, *arafaţilor* şi altor de din aceştia. Şi să scrie, să scrie... Ce? Cum fuge cocovidul când dă de „pepsiglas" sau de botniţă, cum adicătelea, dumnealui, la anumite ore dispare şi după anumitele alea ore, reapare... Aferim! Cine are chef de scris... să scrie.

✸

➔► *(„Revista Română de Versuri şi proză", Nr. 1 – 8 (280-287) / 2021 Anul XXV, pag. 1, semnat* ***Nicu IONESCU)***

➔► **Nota 1.** Un comentariu scurt la un discurs pro-Ungaria, pro-Europa albă. Iată, cu amendamente [vezi discursul premierului Orban Viktor], poziția unui prim-ministru care-și apără și luptă pentru țara sa. Și nu doar pentru ungurii dintre granițele actuale ale Ungariei. V. Orban se implică de multe ori, la limită, în a sprijini, pe față, sau indirect, pe ungurii minoritari din țările vecine Ungariei, respectiv România, Slovacia, Serbia, Ucraina. Mai mult – și aici este de felicitat și urmat de alți prim-miniștri – , V. Orban a dat legi în sprijinul familiei ungurești. Facilități financiare și facilități morale pentru familiile cu cel puțin trei copii. V. Orban – și aici este din nou de apreciat – respinge imigrația afro-musulmană, imigrație care are consecințe distrugerea rasei albe, a creștinismului european.

✸

➔► *(„Revista Română de Versuri şi Proză" nr. 9 – 12 (288 – 291) / 2021, An. XXV, pag. 21 (semnat **N.I.**)*

DE LA PLANDEMIE LA RĂZBOI

După doi ani de „plăceri" pandemice, amenzi, dacă te plimbai fără „declarație" între orele 11^{00} și 13^{00}, după ce n-aveai dreptul și voie să te plimbi pe stradă după ora 20^{00}, nici să te duci la Biserică, nici să te Împărtășești din Sf. Potir cu linguriţa aurită, nici să mergi la Înviere, nici să mergi la teatru, dacă n-ai „cefertecat!", sosi războiul. Nu mai înșir de teroarea instituită de sinistrul Arafat, de morții aruncați în saci de plastic, de cei omorâți cu zile sub egida marelui COVID, asociat cu sinistrul cuvânt „comorbidități!" De teroarea psiho-mediatică instituită de tembeliziuni, de sinistra „Antenă" cu nelipsitul Gîdea, Chirieac, Pieleanu, de cohorta sinistră de „jurnaliști" care, seară de seară, terorizau tembelii, care priveau la ecrane, de dricarii slujnicari zeului COVID, criminalului Bill Gates, Fauci, et tutti quanti. Toată teroarea asta încetă ca la comandă unică începând cu 24 februarie 2022 când V.V. Putin făcu pasul fatal pe teritoriul fostei Republici Sovietice Ukrainene, fostă „răspublică" a defunctei URSS. Vai, ce pâine de mâncat!... Sutele de tembeliziuni abandonară subit, la un ordin nevăzut, slăvirea zeului COVID și trecură la „știința" războiului. Noul zeu deveni președul Ukrainei și țara lui. Ca la comanda unui dirijor, cu bagheta,

Gîdea et co deveni, deveniră strategi militari, *napoleoni* în arta războiului, atacurilor aeriene, specialiști în drone, rachete, tancuri, inși și inse care nici nu trecuseră pe la o unitate militară analizau, pe ecrane, hărți, lăudau babe care doborau drone aruncând după ele cu borcane cu murături, avioanele armatei ruse cădeau după ce erau lovite de la sol cu săgeți trimise de jucării video etc. Teroarea atinge cote inimaginabile! În sfârșit, Europa, după 77 de ani de relativă pace, intră în război (asta dacă exceptăm tragedia Iugoslavă). Ortodoxia primește, după bombardarea Serbiei, noi lovituri. Să nu uităm gestul ticălos al Erdoganului... otomanul care „rebrăndui" (ca să folosesc un barbarism) din nou „Agia Sofia" în moschee. Lumea ortodoxă, lumea descreștinată avu palide replici și, ca și la 1453, nu-i păsă de afrontul Osmanlâului. Dar... ia să fi fost transformată o moschee din Europa în Biserică? Să fi văzut atentate, tăieri de gâturi, urlete de gazetari pe tema „fundamentalismului creștin", „întoarcerea în evul mediu", „cruciade!", „intoleranță", lipsă „empatie". Nimic! Turcu-și văzu de-ale lui, e putere „regională", vinde drone Ukrainei, terorizează etnia kurdă. E „boier!" Gîdea nu e îngrijorat! Momentan are treabă-n Ukraina! E în regulă! Suntem salvați! Chiar zilele astea (ale lui martie, 2022) vom vedea la tembeliziuni cum domnii Gîdea, Tudor, CTP, Chirieac, Pieleanu, „fătucele" dlui Cristoiu se vor aduna cu alți asemenea

lor și vor forma un batalion militar de voluntari și se vor prezenta la mister *Volodîmîr* cerând să lupte contra „demonului" Putin, vor forma unități speciale de infiltrare în teritoriul inamic pentru a ucide comandați militari ruși, apoi, după dobândirea de experiență pe câmpul de luptă, se vor constitui în unități de comandă, vor pătrunde-n Kremlin și-l vor asasina pe Vladimir Putin și vor pune capăt războelului, vor parcela Rusia și vor preda lui Joe Biden și Kamalei Haris, vor fi făcuți mareșali, zei ai războiului și vor colabora cu Arafat la instituirea cenzurii, cenzură care va elibera poporul român de „fake news"-urile putiniștilor. Aferim!, cum ar zice mister Erdogan!

✸

Râdem noi râdem... dar nu-i râsul nostru! Dar să revenim la oițele noastre, la staulul nostru. Plandemia... a încetat? Da, dixit pusy cat! Ei, să debuteze atunci borduriada. Primarele Băluțî (cum *zice* gunoierii), începând cu 25 februarie 2022, face „parcări!", schimbă borduri (Bine, el le schimbă tot la un an odată). Cum? Simplu! Reduce trotuarele la o lățime de 50-60 cm. , spațiile verzi din fața blocurilor le desființează. Cum ieși pe ușa blocului cum şi calci în alveola de parcare... autoturisme. Păi, măi edil fără simțul uman, ce vrei? Să mergem în șir indian pe trotuare? „Șoseaua Berceni" a adus-o acest edil („Băluțî!" cum zic cei de le REBU) la absurdul absurdului. De la Piața Sudului la „Apărătorii Patriei"

trotuarele sunt efectiv de maxim 75 cm. Este incredibil! „Șoseaua Olteniței" de la „Eroii Revoluției" către Popești o aduce în aceeași stare. De la monstruozitatea numită parcare de la „Piața Sudului" spre strada „Lunca Bârzești" trotuarul pe dreapta este de 60 cm. Fraților, e demență în toată regula. Cetățenii, locuitori ai zonei, înghit toate aberațiile acestui primar numit „BăluțÎ". Românii au ajuns simple moluște, sunt batjocura acestui domn. Reduce spațiile verzi din fața blocurilor la circa un m. Alveola de parcare este la un m. maxim de ușa blocului. Cum putem scăpa de aberațiile acestui edil? Chiar vrea să ajungă cu parcările în holurile blocurilor sau, de ce nu, în balcoane?...

✸

➔► *(„Revista Română de Versuri și Proză" Nr. 1 – 6 (292 – 297) / 2022, Anul XVI, pag 1, 18)*

„LA O ANIVERSARĂ"...

Iată, cu ajutorul Domnului am atins nr. 300 al gazetei noastre. Din 1997 au trecut ceva ani. 26! Sunt destui cârcotașii cărora nu le cade la ficat realizările noastre. Sunt „revoluționari!" „Progresiști!" Nu-s poze-n revistă, „formatul" le stă-n gât, de fapt le stau multe. Noi am gândit și conceput această revistă ca o tribună de creație națională, pusă la dispoziția membrilor SSR și cenaclului aferent lui. Buni, mai puțin buni, geniali sau doar talentați. În chiar răspărul unora care ne-ar vrea înlăturați și să le predăm scaunul. Cine va avea răbdarea să parcurgă colecția revistei noastre va înțelege și obiectivele ce le-am atins și pe cele ce nu le-am atins. Revista n-a mers pe ideea umplerii ei cu ilustrații, ci cu texte, poeme, poezii, eseuri, articole în care ideea națională, de românism să iasă-n evidență. Au fost publicate în paginile ei studii pe teme legate de trecutul și prezentul istoric al românității. Am promovat scriitori din toate provinciile locuite de români. N-am uitat nici mai noile preocupări privind lirica niponă, haikuul, tanka, trioletul promovat de mulți din membrii „Societății Scriitorilor Români". N-am impus nicio cenzură legat de ideile promovate de autori. Excepție: antiromânismul! Excepție : promigraționiștii,

apucăturile pidosnice (LBGTQ+), propaganda deșănțată pentru astfel de „pasiuni", nu suntem adepții capitalismului sălbatic, promovăm creștinismul și-l practicăm în măsura putințelor noastre omenești, nu agreăm lăfăirea unor batjocoritori ai credinței noastre bimilenare, nici coborârea în derizoriu a culturii și datinilor românilor. Pe scurt : tot ce este anticreștin, antiromânesc ne-am străduit a le bloca. Cei care vor să fie anti-români, să fie anticreștini, au unde să-și promoveze sila sau ura față de valorile românității. În paginile revistei noastre au fost combătute, în mod cât se poate de pertinent, curentele excesiv europocentriste, curentele dizolvante de identități naționale. N-a fost ocolit, totuși, hungarismul agresiv, curent puternic antiromânesc și revizionist. Adică poftitor de teritorii românești sau doar promotor de facto al dezunificării României, adică al întoarcerii la cea fost înainte de 1918, ba pe la 1821. Şi chiar se pare a le reuși. Şi de ce ar putea să le reușească. De ce? Din cauza unei propagande subtile, subterane, promovată în mentalul colectiv al românilor începând cu venirea trupelor sovietice, adică 1944. Ce propagau în mintea românilor? Emigrarea în Occidentul ocupat de SUA. Încă din copilărie m-am trezit auzind acest îndemn sinistru, adică renunțarea la țară, la identitate națională și „fugirea" peste graniță. Simultan cu „fugirea" se prezenta pe căi mass-media cât de

îmbelșugată și plină de plăceri este viața în țări precum RFG, Austria, Franța, Italia, SUA. Filmele venite tot de acolo ne prezentau viața cetățenilor acelor țări ca plină de plăceri și trai fără grijile cotidiene, eroii acelor filme nu mergeau la cârcă, petreceau prin restaurante, pe la terase, tot soiul de tipi din acele filme trăiau din expediente, încălcau legile prin acte de multe ori criminale, tot soiul de tineri trăiau „periculos"! În fine, pe o cale sau alta, era încurajată, indusă în românitate, ideea că nu mai este nevoie să te sacrifici pentru nimic, nici măcar pentru țară, ci să te deplasezi în acel loc din lume unde ți se oferă un trai fără griji, altele decât satisfacerea plăcerilor imediate : mâncat, băut, relații sexuale, vicii plăcute, risipirea timpului în lucruri derizorii. Noi nu agreăm astfel de idei și nu le-am propagat în revistă. Nu ne-am ferit de a ne declara naționaliști (adică iubitori de națiunea din care facem parte). Vom încerca să mergem pe această cale...

✸

➔► *(„Revista Română de Versuri și Proză", Anul XXVI, Nr. 7 – 9 (298-300) / 2022 pag 1, semnat* ***Nicu Ionescu)***

Avram Iancu = 150 de ani de la trecerea la Domnul

A vorbi și scrie despre Avram Iancu este o sarcină extrem de grea. De Avram Iancu am luat cunoștință încă de pe la vârsta de patru ani. În satul nostru nu cred că exista locuitor matur să nu cunoască istoria și drama acestei personalități istorice a neamului românesc. Avram Iancu a fost prins între interesele Imperiului Habsburgic și pretențiile ungurilor de-a-și reîntemeia fostul regat opresor. Acestor două forțe li s-au alăturat alogenii opresori de români din Transilvania acelor ani, respectiv nobilimea ungurească și secuiască, ba chiar întreaga ungurime transilvană s-a alăturat luptei pentru a alipi Transilvania noii Ungariei kossuthiste ce se dorea moștenitoarea regatului protejat de papă, adică a „Sf. Ștefan". Normal ar fi ca, la 150 de ani de la trecerea la Domnul a lui Avram Iancu, întreaga clasă politică și întreaga națiune să fi organizat comemorări, simpozioane, istoricii, președintele Academiei Române, asociații, fundații să organizeze de-a lungul întregului an manifestări culturale, serbări în memoria acestui martir al românilor de pretutindeni. Ei bine, tăcere asurzitoare. Excepție BOR prin reprezentanții

locali și spre cinstea ÎPS Mitropolitul Laurențiu al Ardealului, episcopul locului, Mitropolitul românilor din Ungaria, episcopul Mehedințiului, al Covasnei și Harghitei... Nimic din partea sasului ce ne conduce, un mesaj acolo, nimic de la generalul prim-ministru, de la membrii Guvernul ce-l prezidează dl general. Bine că se plimbă *Cătălina Novac,* prezidenta Ungaria, inaugurând statui ale opresorilor românilor. Când nu vom mai avea Biserică Ortodoxă, nu vom mai avea nici neam. Este mai mult decât sigur acest adevăr. Eu nu-mi fac aici decât o mică datorie de-a pomeni de tragica figură a întregii românități la 150 de ani de la plecare la Domnul. Avram Iancu este și va fi mereu în sufletele noastre de români ardeleni și asta cât vom mai rezista pe acele meleaguri râvnite prin orice metode de dușmanii lui Avram Iancu și ai noștri.

✸

➔► *(„Revista Română de Versuri și Proză", Anul XXVI, Nr. 7 – 9 (298-300) / 2022 pag 11, semnat* ***VNU)***

➔► **Nota 2 :** Constat că tot ni se dau sfaturi cum trebuie să arate revista. Ba vor fotografii, ba una, ba alta, ba nu le place titlul etc. Ţin să precizez că revista nu e o colecție de poze ce dau frumos, nici tribună de polemici ieftine și la persoană, ci o tribună unde sunt promovați membrii SSR și ai cenaclului, mai mult decât atâta este și *tribună unde promovăm interesul național, suntem naționaliști, adică ne iubim națiunea.* În plus, frontispiciul, sigla și formatul sunt marcă înregistrată. Nu schimbăm de a ne afla în treabă. Cine are poftă de schimbări, să iasă „în față" și **să preia cârma SSR,** dacă e ales, și să schimbe ce poftește; poate și să întemeieze alta; dar legal (adică merge la OSIM și ISNN). O înregistrează, îi dă formatul care dorește și-și asumă răspunderea tipăririi ei. Poate s-o dea gratis, poate s-o vândă, poate să o facă de 28, 32, 36 pagini, colorată mai mult sau mai puțin strident. *Nu o să fie George Ursa omul să-și vâre nasul în ograda celui ce-și asumă răspunderea.* Din 2020 am poftit pe altcineva să preia conducerea. Am observat că sunt mulți care dau sfaturi. Din câte-mi amintesc, din facultate, un filosof a spus – anecdotic – că „cel mai ușor lucru este să dai sfaturi!" Așa este! Cel mai greu este să le execuți. Cred că am fost suficient de clar și cât se poate de binevoitor. Io le mulțumesc tuturor celor ce-mi dau „sfaturi!", dar îi invit să le execute ei înșiși. Sau –

după îndemnul Mântuitorului – : „medice, vindecă-te pe tine însuți." În rest, „să auzim numai de bine!"

➔► *(„Revista Română de Versuri și Proză", Anul XXVI, Nr. 7 – 9 (298-300) / 2022 pag 15, semnat* ***GNU)***

Avram Iancu şi neamul românesc din Ardeal

Să gândim corect şi nu strâmb! Dacă putem? Anul acesta comemorăm trecerea la cel veşnice a „Craiului Munţilor!" S-o luăm de mai departe. La sfârşitul secolului IX, după revărsarea slavă peste neamurile traco-dace, Europa şi protoromâni au fost năpăstuiţi odată cu invazia ungurilor. De regulă, este o certitudine istorică, invadatorii (fie că vin cu război, fie că vin paşnic) câştigă în faţa locuitorilor sedentari. Psihologic sunt motivaţi, militar sunt mai organizaţi. Atacatorul este întotdeauna organizat. Deci, ungurii s-au stabilit, cu forţa, în Câmpia Panoniei, în „pustă!" Stepă adică. Loc ideal pentru caii lor iuţi. De aici au pornit raidurile lor de pradă în toate direcţiile. Trebuie specificat că erau „păgâni!" Adică necreştini! Rapiditatea cu care executau raidurile de prădăciuni a vârât spaima-n locuitorii sedentari ai Europei. După ce europenii s-au dezmeticit au ripostat după 50 de ani şi le-au provocat ungurilor zdrobitoarea înfrângere de pe râul Lech, în anul 955. Dacă, împăratul Otto cel Mare avea viziune geopolitică i-ar fi urmărit până-n cuibul lor din pustă şi i-ar fi lichidat. N-a avut! Viesparul a rămas, şi-a lins rănile, a realizat că, gata, cu prădăciunile s-a încheiat. Dar papa de la Roma

veghea şi a concluzionat că leul rănit grav poate fi pansat şi poate fi util contra „schismaticilor" (adică ortodocşilor) şi în jurul anului 1.000, regişorul neînsemnat Voicu, devine la 27 dec. 1.000 „Ştefan" şi de aici înainte ungurii au misiune. Să supună esticii. Prin asociere, prin mijloace războinice, prin alianţe se creează „Regatul Ungar". În el intră teritorii numite azi : Croaţia, o parte din Slovenia, din Slovacia, voivodatele româneşti ale Transilvaniei, Banatului etc. Un conglomerat de popoare total diferite de triburile conducătoare ale ungurilor. Strategic, ungurii trebuia să se apere doar la est de Tisa. Cine locuia zonele? Români! Conştienţi, avizaţi că nu se pot întinde dincolo de Carpaţii estici şi meridionali, au rupt românii intracarpatici de cei extracarpatici. Cum? Plantând de-a lungul versantului vestic neamuri complet diferite de români cu sarcina de-a goni românii din zonă. I-a încărcat de privilegii, le-a dat dreptul de-a fonda cetăţi, de-a purta arme şi a domina populaţia românească locală. Totul a mers oarecum bine până la stingerea dinastiei arpadiene. Bine, teritorii ai! Dar, cine le munceşte? Păi localnicii români. Dezarmaţi, fără unelte de fier, fără a avea dreptul de a trăi în oraşe, cetăţi, erau vitele ideale de povară iar ungurul era nobil. Dar nobilul nu poate trăi fără burghez. Li s-a repartizat saşilor sarcina asta. Astfel s-au creat aliaţele ce vor domina Transilvania până la 1918. După revoltele de la 1437, privilegiaţii

s-au constituit în „națiune". Împotriva cui? A românilor! Așa s-a creat juridic „unio trium nationum". Biologică era această „națiune!" Adică unguri, secui și sași. Servii? Națiunea „tolerată!" Românii pe post de șerbi fără drepturi publice. Iloți! Chestie știută de la Sparta. Iloții sunt boi vorbitori. N-au arme, n-au unelte de fier, n-au cetăți, n-au orașe. Robotesc pe câmp, la pădure, la paza vitelor, construiesc castele pentru alții, locuiesc în cocioabe și sunt disprețuiți, nu cunosc meseriile orășenești, n-au voie în oraș, nu pot locui acolo, nu pot înnopta, se îmbracă doar cu ce-și pot produce-n gospodărie manual. Pușcărie-n aer liber! Nu înșirăm aici evenimentele istorice. Amintim doar că regatul ungar este lichidat de turci la 1526; o parte din el devenind pașalîc, cealaltă parte trece sub ocrotirea Imp. Habsburgic, Transilvania rămâne voievodat cvasiindependent. Sub „cosuveranitate" am zice azi turco-habsburgică. Turcii pierd bătălia de la 1683 și Habsburgii în nici 30 de ani ajung pe Carpați și lângă Belgrad. Până la 1848 *status quo* se menține cam astfel. La 1848 forțele „progresiste" se cred suficient de puternice pentru a lichida regalitățile europene. Nu reușesc! Vor reuși în 1918. Dar zgâlțâie serios *stabilamentul* european. Acum să ne întoarcem la colțul nostru de lume : Transilvania și Avram Iancu al anilor 1848-1849. Kossuth și armata sa (cine o finanța? cine o instruia? De unde a răsărit el și

armata lui? Doar nu din neant! Așa ceva ne-am întreba astăzi!) avea un țel bine conturat. Național, rasial chiar! N-avea treabă cu „rivuluția", adică cu „eliberarea maselor" (vorba marxistului). Refacerea Ungariei în granițele de dinainte de 1526. Coroana acestui viitor neo regat era Transilvania. Cine se împotrivea acestui proiect? Românii și, normal, Habsburgii. Și iată-ne situațional la 1601. Habsburgii vor aplica aceeași tactică. Se vor folosi de români la ananghie și, după trecerea ei, îi vor trage pe sfoară. Asta s-a și întâmplat. Românii ardeleni erau interesați, vital, de eliberarea din urbariu și accesul la o viață social politică, stabilirea la oraș, accesul la profesiile liberale (dascăli, juriști, comercianți etc.), dreptul de-a locui în orașe, de-a fi proprietari urbani, rurali. Lucru de neacceptat de către clasa mijlocie și superioară ungurească. Sașii, prin o parte din ei, nu se opuneau cerințelor românilor pentru că preferau stăpânirea austriacă rasismului unguresc. Deci, organic, mergeau, cel puțin simpatic, alături de români. Ca întotdeauna în mileniul trecut, ungurii au știut specula șansele oferite de împrejurările istorice. Kossuth și ofițerimea din jurul lui, armatele constituite în jurul lui s-au prezentat în fața opiniei internaționale a vremii ca luptători împotriva „tiranilor", iar pe cei ce li se opuneau ca fiind reprezentanți ai unor rânduieli depășite istoric. Și, în conștiința europeană, așa i-au prezentat pe români și-n felul acesta reprimarea lor și

uciderea ca pe un act just, „progresist!" Vezi 1917 în Rusia imperială. Cine condamna represiunea fără egal organizată de bolșevici contra oponenților era „reacționar" și aruncat cel puțin în moarte civilă. Deci, românii cereau trei lucruri firești : egalitate socio-politico-culturală și, văzând pretențiile ungurilor de-a prelua Transilvania pentru Ungaria, vor unire cu cele două țări surori de neam. Lucru inacceptabil atât pentru kossuthiști cât și pentru Habsburgi. Între aceste două forțe se găsea Avram Iancu și armata sa. Habsburgii au promis orice românilor pentru a înfrânge „rebeliunea" ungurească. De ce? Simplu! Eliminat adversarul principal, cel asociat va fi tras pe sfoară. În acest război al ungurilor pentru reîntemeierea regatului, s-au implicat – ca azi în Ukraina – luptători aparținând diferitelor nații europene (să-l amintim doar pe generalul Bem). Până la urmă, cu aport rusesc și românesc, tentativa ungurească de restabilirea regatului ungar a eșuat. Acum, sarcina habsburgilor era de-a nu-și respecta niciun angajament față de Iancu și români. Asta au și făcut. Lui Iancu i-au oferit „tinichele" în loc de drepturi pentru români. Aici este punctul de pornire al dramei sale.

Ascensiunea, ca putere de prim rang, a Prusiei lui Bismarck și luptele pentru unirea germanilor în cel de-al doilea Reich a precipitat apariția dualismului austro-ungar, la 1867, și realizarea „Ungariei Mari" în

cadrul imperiului dualist. Ungurii au învins după nici 20 de ani, pe cale pașnică. După obicei!

✸

➔► *(„Revista Română de Versuri și Proză", Anul XXVI, Nr. 7 – 9 (298-300) / 2022 pag 20, semnat* ***Ion Românu)***

Controlul austriac şi unguresc al României

Românii (traco-geto-daci) se află plasați de dinainte chiar de căderea lui Burebista între imperii. Întâi imperiile asiatice (hitit, persan), talasokrația greacă și năvălitorii nord-estici. Apoi imperiul macedo-grec-elenistic, a urmat Imperiul Roman și aceiași năvălitori nord-est-germanici, apoi Imperiul Roman de Răsărit după 390 d. Hr. și huno-altaici, apoi năvălitorii slavi și același Imperiu Roman de Răsărit. După 480 s-au constituit cu greu statele medievale ale Apusului și s-au stabilizat germanici. Carol cel Mare a organizat Vestul pe linia trasată la 390 de Împăratul Teodosie cel Mare. După 900 au apărut ungurii, s-a stabilizat după 955 Europa de Vest și Centrală, la 1.000, ungurii devin regat apostolic cu influență directă pe Carpații Orientali şi Meridionali. Regatul ungar frânge continuitatea noastră demografică. La anul 1.000, românitatea era distrasă de la dezvoltarea-i firească din trei direcții : de la Vest de Regatul ungar, sud de ascensiunea bulgarilor, de la est de diferiți migratori, se profila la nord o nouă putere – regatul catolic al slavilor poloni. Influența Bizanțului încă mai era destul de puternică mai ales după ce Vasile al II-lea, Macedoneanul, zis și

„Bulgaroctonul", a restabilit autoritatea Bizanțului asupra Peninsulei Balcanice. Curând Bizanțul va fi lovit dinspre Asia de triburi turcice. Acestea îi vor cuceri, pe etape, toate posesiunile și vor deveni către 1.340 noua putere dominantă în sud-estul Europei. Aproape 500 de ani vor dicta ordinea până către Buda, la vest, și până dincolo de Nistru la est, până la Carpații Nordici, la Nord. Marea Neagră va deveni lac turcesc, la fel Mediterana de est. În fine, în jurul anilor 1300-1355, românii își întemeiază state centralizate, după modelul Bizanțului, cu Domn cu puterea absolută de ordin divino-uman. Se întăresc și vor juca rol istoric „Tara Românească" (Valahia) și Moldova. Ambele cu rol de tampon în calea expansiunii Imperiului Otoman, devenit putere dominantă cu rol universal. Românii de dincolo de Carpații nu vor avea această șansă. Vor fi iloții ungurilor, Regatului ungar și după 1526 ai voievozilor unguri ai Ardealului, iar după 1699 ai Habsburgilor. Dar până atunci va mai trece apă pe Dunăre. Deci, în secolul XIV, românii dispun de două state centralizate și relativ puternice politico-militar, apte să joace, cu discontinuități, un rol însemnat regional. În acest secol se vor contura patru forțe cu care românii din cele două state vor avea de „tras". Regatul ungar la vest, Regatul polon la nord, hoardele tătare, vasale turcilor și Imperiul Otoman, stăpân absolut al spațiului balcanic după distrugerea regatului sârbilor.

După 1526 locul ungurilor la vest va fi preluat de habsburgi, de austrieci adică. Tot catolici și la fel de perfizi ca ungurii. Între 1350-1690, cu aproximație, acești „vecini„ ne vor hăcui de bogății, vor interveni în treburile noastre interne, se vor bate întrei ei pe teritoriile românilor dintre Nistru-Tisa-Dunăre. Jafuri interminabile, asasinate de domnitori români, războaie când cu un voievodat român, când cu altul, invazii devastatoare, umilințe infinite. După 1690 în jurul românilor nord-dunăreni se vor stabiliza 3 imperii. La sud : Imperiul Otoman, la est Imperiul Rus (un colos cum nu se mai văzuse), la vest – Imperiul Habsburgic, un gigant ceva mai mărunt în comparație cu Imperiul Rus și chiar cel Otoman, aflat în descreștere. Peste 200 de ani ne vor distruge sufletul, ne vor ciopârți, ne vor ataca credința (atât austriecii, cât și rușii), religia, lăcașele de cult, ne vor jefui bogățiile solului, subsolului, munca și confortul locuitorilor, ne vor desființa instituția domnitorilor de origine română, iar în Ardeal ne vor iobăgii și transforma în cerșetori, argați pe moșiile lor și ocnași. Austriecii vor instaura peste românii o stăpânire dură, ne vor împărții religios, ne vor distruge mănăstirile cu tunul, încă de la 1600 se vor insinua în viața noastră, îl vor asasina pe marele Mihai Viteazu, ne vor ucide pe toți conducătorii ce au încercat să ne elibereze. După 1699 vor înainta spre est, nord, sud neîntrerupt. Armatele austriece vor mărșălui peste noi

și, după 1867, ne vor da pe mâna ungurilor, care, dacă n-ar fi venit primul război mondial, ne-ar fi ungurizat fără milă. Deci, în jurul anului 1700, astea erau forțele dominante: turcii, la sud, suzerani, prin capitulații asupra celor două state românești, rușii la est, austriecii la vest. După uciderea lui vodă Brâncoveanu (asasinat odios, la care ambasadorii „creștinilor" au asistat ; ce rușine!), românii extracarpatici pierd dreptul de-a avea domnitori din neamul lor. Primesc domnitori greci din „Fanar". Păpuși mânuite când de turci, când de austrieci, când de ruși. Aceștia aveau un singur țel, cu mici excepții, un singur scop : exploatarea „rumânilor" îndoit. Odată pentru propria pungă și în al doilea pentru a-și plăti postul către cei ce i-au numit – turci, dar și pentru a cumpăra bunăvoința diferiților reprezentanți ai Imperiilor de la est și vest, recte : rușii și austriecii și nobilimea ungurească. Între 1700-1918 aceste imperii, la care se va adăuga după 1865 Imperiul German, Reichul al II-lea, un imperiu care viza supremație mondială, o forță capabilă a ține piept oricărui atac politico-economico-militar, ni s-au opus pe toate căile : economic, politic, diplomatic și, la nevoie, militar. Odată cu ridicarea la rang de mare putere a Reichului al II-lea, imperiul talasokratic britanic a reactualizat politica ei aproape milenară – anume micșorarea, diminuarea, anihilare noii puteri continentale. Și-a asociat Franța, greu slăbită după

1871 și Rusia imperială, aflată în plină turbulență prerevoluționară. Rolul acestei alianțe era clar definită: stăvilirea noii puteri ce se voia mondială – Germania, în detrimentul britanicilor. Sfârșitul secolului XIX prinde Regatul român drept remorcă al „Triplei Alianţe" și asta contrar intereselor ei naționale. De fapt, Regatul român al anilor de început de secol XX se afla în situația imposibilă de-a avea interese naționale alături de Marea Britanie și Franța, care-i promiteau realizarea uniri românilor din teritoriile aflate sub administrație austro-ungară. Numai că, la fel de mulți români, erau sub administrație țaristă. Numai că – aici era altă problemă – oficial așa ceva nu se putea revendica. Nici revendicările teritoriilor românești aflate sub stăpânire Austro-Ungară nu putea fi spus oficial.

Și a venit fatidicul an 1914. Regatul român s-a declarat neutru față de conflictul dintre cele două blocuri militare. Contrar așteptărilor, conflictul nu s-a încheiat așa cum se dorea. România era curtată de ambele blocuri pentru a intra în conflict. Până la urmă a optat pentru blocul care-i oferea posibilitatea, după victorie, de realiza unirea românilor transilvăneni cu vechiul regat. Războiul nostru a fost în prima parte nefericit, dar încheierea conflictului în 1918 ne-a oferit un dar excepțional : prăbușirea a patru imperii în cursul anului 1918. Caz unic în istorie! România a reușit în cursul anului 1918-1919 unirea cu România a

trei provincii : Basarabia, Bucovina (Moldova de nord), Transilvania (ce e drept nu cu granița pe Tisa și nu cu Banatul întreg) și recuperarea Cadrilaterului. Nemaivăzut, nemaipomenit! Așa s-a realizat „România Mare", care a durat 22 de ani. Dușmanii ei se vor reorganiza, regrupa. Austro-Ungaria nu mai exista, Imperiul Otoman? nu. Dar va exista URSS și, după ea, Germania național socialistă cu doi ciraci hapsâni : Ungaria condusă de Horthy și Bulgaria. Deci, din nou, înconjurați din toate părțile de agresori, fără posibilitate de a fi ajutată de vreun aliat în caz că eram atacați...

Deci, iată-ne la sfârșitul anului 1918. România se putea considera un stat fericit. Să se prăbușească patru imperii în același an – 1918. Toate dușmane ale existenței noastre ca stat național. Să adăugăm acestor patru : Bulgaria revanșardă, Serbia la fel de „supărată". Ratase încorporarea Banatului, deși-l ocupase. Nu se va împăca niciodată cu această nereușită. Odată cu încheierea tratatelor de pace din anii 20 ai secolului trecut, România va avea următorii vecini: la vest, Ungaria revizionistă, la sud-vest, regatul sârbilor, croaților etc. , la nord, Polonia și Cehoslovacia, la est, URSS, cu componenta ei hrăpăreață – Ukraina; la sud, o Bulgarie revanșardă. Un viespar, nu alta! Doar Polonia și Cehoslovacia nu revendicau nimic de la „România Mare". URSS-ul bolșevic voia Basarabia, componenta lui, Ukraina,

jinduia după toată Bucovina (răpită la 1775 de Habsburgi), Bulgaria plesnea fierea-n ea după Cadrilater, Ungaria turba după Transilvania. Contextul deceniului trei al secolului trecut nu le era favorabil, dar odată cu deceniul patru contextul istoric se va schimba fundamental în favoarea revizioniștilor de granițe. Austria, fostul imperiu, nu mai putea emite pretenții teritoriale dat fiind potențialul militar nesemnificativ. În afară de URSS, nici cei doi, Bulgaria și Ungaria, nu s-ar fi putut hazarda, dar sperau că, fie URSS, fie Germania îi vor sprijini. Așa se va și întâmpla. URSS a practicat diversiuni la adresa României de-a lungul celor 22 de ani ai României Mari, dar n-a îndrăznit să o atace. Totuși și-a asigurat calul troian de rigoare – PCR(din)R. Acest partid, alcătuit la acea vreme, în proporție de 90%, din alogeni (evrei în majoritate, ukraineni, unguri, bulgari), milita, în program, pentru dezmembrarea României Mari. Deci, URSS avea un cap de pod politic în România. Dezechilibrul european, pe lângă dezechilibrul bolșevic, s-a adâncit după venirea la putere în Germania a național-socialiștilor. Șeful acestora, Adolf Hitler, a anunțat că va reconstitui Imperiul German, va face din Germania o mare putere europeană și mondială și va reunifica cu Reichul, la momentul potrivit, teritoriile aflate-n componența altor state cu populație germană, la fel va reunifica și Austria, atunci independentă, la Reich.

Acest program coincidea și dorințelor statelor mici revizioniste – Ungaria și Bulgaria – cât și colosului sovietic. Primele două au aderat imediat la lingușirea noului „campion" al revizionismului – Adolf Hitler. Tov Stalin, conducătorul URSS, avea exact aceleași pretenții teritoriale față de vecini, dar n-o afișa ostentativ decât față de România. De ce? Pentru că regimul său, iudeo-bolșevic, internaționalist (tipul acela de „globalism"), nu se putea afișa ca aliat al regimului național-socialist pentru că, nu-i așa, el era, ideologic, contra tuturor naționalismelor și chiar claselor și religiilor (exceptând una! Se știe care!). Așa că, în propagandă, se da drept alături de „democrațiile burgheze" și contra „fasciștilor" (aici, propaganda sovietică, înglobând, toate tipurile de naționalisme europene ale acelor vremuri. Adică : fascismul italian, național-socialismul german, salazarismul, franchismul, ustașii, revizionismul unguresc („horthysmul!"), legionarismul etc.) În realitate, se folosea și se va folosi de oricare din cei de mai sus dacă îi permiteau atingerea obiectivelor militar-politice avute în vedere. Adică, crearea „brâului" de protecție la vest, prin rapturi teritoriale în defavoarea vecinilor, adică România, Cehoslovacia, Polonia, balticii, Finlanda. Bine, ținta conducerii alogene a URSS era făurirea republicii universale proletare unde conducerea era a fi alcătuită din „revoluționari de profesie" (ca să nu folosesc alt

termen). „Democrațiile burgheze", conduse de alt tip de „revoluționari de profesie", adică având alte haine, dar același scop, cereau momentan păstrarea *status-qvoului,* considerând că „globalizarea" capitalistă, în felul acesta, al lor, se va realiza de la sine, pașnic prin mijloace financiar – economico – manipulative. Prima care și-a pierdut capul a fost Germania hitleristă. De ce n-ar fi ea *herrenvolk-ul* (adică „revoluționarii!"). I-a propus tovarășului Stalin o „alianță" având ca temei tehnica și știința germană și resursele imensei URSS. Foarte tentant! Asta scotea puterea anglo-saxono-kazară, burgheză, din ecuație, în favoarea alianței germano național-socialist-sovieto-kazaro-proletare. Era prea de tot. O alianță Germania-Rusia (URSS) scotea din Europa automat și, apoi, din lume, Imperiul britanic și SUA cu clasa ei conducătoare kazară (Franța era la remorca ăstora). Acest lucru era de nepermis! Alianța Germania URSS a revizuit granițele țărilor pomenite mai sus, a lichidat Franța, a scos militar, temporar, MB din Europa. Numai că, Stalin n-a jucat cinstit și tov. Hitler, sigur de o victorie ușoară, deși nu învinsese complet în vest, exact ca Napoleon, a mizat pe iluzia unei victorii rapide contra tov. Stalin, victorie ce o va obține, credea el, înainte de-a se regrupa adversarii (adică imensa URSS, Imperiul britanic și SUA (adică întreaga Americă). Războiul lui H. devenind de uzură, a fost pierdut de acesta în favoarea puterii talasokrato-financiare

(„burgheză!") și puterii „proletare". Deci puterea „proletară" n-a putut fi exclusă de la masă și nici nu se dorea. Esența lor era aceeași. Clasa conducătoare era de aceeași esență, doar metodele erau diferite. Așa că, cele două brațe, din același trup, au decis să „mai aștepte" și au încheiat un *gentlemen-agrement (*gentlemen's agreement). Ne „întrecem" pentru a ajunge la țintă fiecare cu metodele lui, dar pașnic. Care pe care, dar fără „strâmbe!" Vorba vine! Așa a avut lumea (excluzând ciocnirile „colaterale") 45 de ani de pace. În Europa neîntrerupt. Europa ca putere a fost lichidată și împărțită între cei trei: Anglo-americanii (conduși de „băieți!") și blocul sovietic (condus de alți „băieți"). Ăia cu pălărie! Și ăștia cu șapcă. Tot ăia! Ce a pățit România în acest context? Și-a pierdut orice urmă de independență, și-a pus șapca pe cap și a rămas cu două provincii jumate pierdute se pare pentru totdeauna, a fost decretată „fascistă" și a plătit economic, cultural, politic, religios. Între 1963-1989 a avut oarece „independență". S-a putut mișca precum câinele pe lanț. De colea și până colea, dar a realizat, cu lanțul pe gât, multe lucruri de luat în seamă. Dar pactul de *gentlemen-agrement* încetând, să analizăm ce s-a petrecut după ce el a încetat

După lovitura de stat, din România, din 1989, situația noastră, ca țară, s-a schimbat radical. Umbrela URSS nemaifuncționând, „lagărul socialist"

(cum era denumit în anii 50) deschizându-și porțile, țărișoarele plecate de sub umbrelă și-au luat dreptul de a se orienta în alte direcții. România, conducătorii ei de atunci priveau perplecși noile realități europene și mondiale. Nu că nu știau sau vedeau cine stăpânește lumea. Doar era clar. Nu chiar dibuiau ce anume le cer, exact, stăpânii. Până să se trezească, Ungaria trecea la acțiune. Deși pe sfert teritorial față de România se comporta față de România ca o mare putere mondială. Și acționa ca atare, adică în forță. Avea pe teritoriul României o rețea bine pusă la punct, era în stare de-a organiza diversiuni atât de puternice încă să provoace război civil sau interetnic. A și provocat așa ceva chiar în primele lunii ale anului 1990. Deși „puciul" de la Tg. Mureș n-a reușit militar, a avut un impact socio-mediatic extrem de puternic. Chit că s-a terminat cu morți, mutilați, răniți. Cazul românului Mihăilă Cofariu intrând în istorie ca un fake news de proporții. Românul, mutilat pe viață de unguri, trecând în conștiința opinie publice mondiale ca fiind ungur lințat de români. Mass-media imbecilă și trădătoare din România nereacționând decât cu întârziere și atunci palid, ba acuzând nu știu ce organizație a exilului românesc din Canada că s-ar fi implicat în acțiunile de puci unguresc antiromânesc de la Tg. Mureș. Cum acțiunea Ungariei și minorității unguresti din România n-a dat rezultatul scontat, ocuparea Transilvaniei de către aceștia a suferit

ajustare tactică și strategică. S-a trecut la realizare planului cu mijloace economice, mediatice, șantajiste. Încă din ianuarie, 1990, cu sprijin al conducerii României, ungurii din România realizează segregaționismul școlar și cultural. Ca la începutul evului mediu timpuriu, ungurii din România își însușesc, prin forță, clădirile ce adăposteau unități de învățământ și expulzează, prin forță, elevii și cadrele didactice românești din aceste lăcașe și interzic pe viitor accesul românilor în clădiri. Nici o autoritate românească nu reacționează. Nici atunci, nici după aceea. Masa românească, ca să evite vărsare de sânge, acceptă această primă și semnificativă înfrângere. Apartheidul instituțional unguresc se instaurează pașnic și este acceptat tacit de conducerea României, căreia i se spune, de către minoritari, că, dacă ia măsuri pentru impunerea legalității, ei, minoritarii unguri, vor provoca tulburări interetnice, tulburări ce vor duce la implicări internaționale, arbitraje, trupe de „pacificare" străine și alte consecințe. Așa că, românii, învinși de minoritarii unguri sau resemnat ca acum 1.000 de ani și au trecut în condiția de iobagi. Dacă nu legal, atunci de facto. Prin legi ulterioare, date de statul român, condiția de privilegiat al ungurilor din România s-a accentuat exponențial. Grație complicității partidelor s-a dat legea retrocedărilor. Această lege criminală a privat România și pe români

de milioane de ha păduri, terenuri agricole, de clădiri etc. Deși privilegiile feudale ungurești și, apoi, săsești nu erau restabilite ca la 1437, pactul unio trium nationum nu era publicat, în MO al României, el funcționa și funcționează în realitate. Imediat după unguri s-au trezit și austriecii că pot „mulge" din nou rumânașii precum între 1690-1918. Au început să „investească". Adică să cumpere fabrici, terenuri etc. Fabricile, întreprinderile românești au fost cumpărate, falimentate și produsele românești înlocuite cu produse ungaro-austriece. Apoi loviturile ungaro-austriece au pornit în cascadă. Au acaparat piața vânzării carburanților, apoi a exploatării acestor zăcăminte, apoi au trecut la acapararea pieței agro-alimentare, a producției de cereale și a panificației, la torpilarea fermelor românești de creșterea animalelor și a valorificării produselor de carne de porc, pasăre, vită. Și, mai grav, au infiltrat, pe diferite căi și mijloace, administrațiile locale. Prin intermediul edililor vânduți, a presei cumpărate, s-a implementat, treptat, treptat, în mentalul românesc, din Ardeal, ideea superiorității acestora față de românii extracarpatici. Apoi, cu bani, cu metode persuasive s-au revărsat peste Transilvania și Banat tot soiul de „datini" de pe vremea stăpânirii austro-ungurești. Fărșanguri, defilări de gărzi precum la Alba Iulia, ungurii, echipați ca la 1848, defilând călare pe străzile orașelor din Transilvania, apoi a venit invazia statuilor

din istoria medievală a ungurilor și sașilor. Statui de foști persecutori ai românilor au început să fie dezvelite peste tot în Transilvania. La mai toate venind oficiali unguri. Aceștia fiind primiți, chiar și de primari și edili români, oficial și cu mare fast, deși statuile dezvelite erau o sfidare sfruntată chiar la adresa românilor. Concomitent cu toate acestea a fost acaparată de Ungaria, cu anexa ei de unguri din România, și viața sportivă. S-au creat cluburi exclusiv ungurești, echipe sportive, concursuri unde se strigă sloganuri antiromânești, se flutură steaguri și inscripții pe bennere ce frizează și sfidează chiar bunul simț și respectul, sportivi de etnie ungurească ce întorc spatele când se cântă imnul României, demnitari ai statului român, de etnie ungurească, patronând meciuri unde se depășesc cadrele unei competiții și se intră pe tărâmul politici anti-românești. Ce să mai vorbim că și cimitirele sunt vizate. Adică, se șterge memoria românească, de ceva ani s-a trecut la vânarea statuilor personalităților românești. Acestea, fie sunt date jos, fie, înlăturate din centrele orașelor din Transilvania și plasate la periferie, mai batjocoritor, private de inscripții ce le atestă numele, sau așezate direct, pe dalele pavajului, fără soclu. În locul acestora sunt ridicate statui ale foștilor exploatatori unguri, austrieci. Unde mai pui că toate aceste umilințe sunt patronate de primari și consilieri locali români, de culturnici români, asociați cu tot

soiul de personaje, cu șefi de ONG-uri de pe cine știe unde. Sub pretextul lipsei de fonduri, ansamblurile românești sunt desființate și păstrate doar ale ungurilor. În consecință, românii sunt în totalitate privați de suveranitate... Aici s-a ajuns.

✸

➔► *(„Revista Română de Versuri și Proză", Anul XXVI, Nr. 10 – 12 (301-303) / 2022 pag. 6, 23 semnat* ***Ioan Românu)***

➔► *(„Revista Română de Versuri și Proză", Anul XXVII, Nr. 1 – 6 (304-309) / 2023 pag. 23 semnat* ***Ioan Românu)***

➔► *(„Revista Română de Versuri și Proză", Anul XXVI, Nr. 7 – 12 (310-315) / 2023 pag. 23 semnat* ***Ioan Românu)***

LICHIDAREA EUROPEI !...

Lichidarea Europei a debutat în secolul XVIII. Nu înșir ce s-a petrecut până la începutul secolului XX. La începutul secolului XX, în Europa s-au conturat două alianțe : „Tripla Alianță" și „Tripla Înțelegere" și respectiv sferele de influență a fiecăruia din cele două grupări. Lucrurile se precipitaseră odată cu întemeierea celui de al II-lea Reich (1871). Marea Britaniei nu suporta ascensiunea unui asemenea rival, lumea anglo-saxonă nu tolera să-i fie contestată supremația. Puterea anglo-saxonilor nu era de capul ei, avea asociată, ca stat profund, puterea finanței evreiești. Fără această putere financiară, puterea anglo-saxonă n-ar fi rezistat, nici n-ar fi luptat. Această putere la început de secol XX oscila între talasocrația anglo-saxonă și puterea continentală, de uscat, germanică și la care ar fi putut adera și Rusia. Nu se va întâmpla. Trebuie să mai precizez o constantă a politicii Marii Britanii, constantă permanentă care a debutat de pe la 1.066 încoace și care se reduce la a face tot ce este posibil ca în Europa continentală să nu se ridice o putere care ar primejdui *siguranța națională,* puterea maritimă, mai întâi a Angliei, apoi a Marii Britanii. Pentru acesta,

Marea Britanie a avut grijă ca oricărei țări a Europei continentale, care devenea periculoasă, să i se opună o adversară continentală. Marea Britanie nu s-a abătut nici azi (2022) de la această linie a politicii sale. Deci, la început de secol XX se conturaseră adversarii care vor lichida Europa. De o parte : Marea Britanie, Franța, Rusia și cei de sub influența acestora, de cealaltă : al II-lea Reich, Imperiul Austro-Ungar, Italia, România și chiar Imperiul Otoman aflat la limita extincției. Italia și România oscilau și ele. Aceste două țări nu puteau avea țel comun blocului germanic. Deasupra tuturor și înăuntrul tuturor acestor adversari trona puterea finanței evreiești. Fără aceasta acești adversari n-ar fi putut a se înfrunta militar. Această putere financiară avea și ea interesul ei. Un interes ascuns opiniei publice a țărilor europene. Acesta era, în primul rând, obținerea unui „cămin național" pentru poporul evreu. Centrul puterii financiare se mutase în SUA și pentru a ieși victorios trebuia să lichideze 3 imperii sau măcar două : Rusia și Imperiul Otoman. Dar să nu uităm „prorociile" „dascălilor proletariatului" – Marx și Engels. Aceștia „prorociseră" că pentru a învinge comunismul în toată lumea trebuie învinsă Germania. Și că aceasta nu va fi învinsă decât prin două războaie mondiale. Să nu uităm niciodată aceste „prorocii". Deci : Marea Britania, Franța și Rusia (ca state) erau adversare statelor: Imperiul German,

Austro-Ungar, Otoman. Contra unei grupări sau celeilalte se asocia, în funcție de satisfacerea pretențiilor : finanța evreiască cu întreaga ei comunitate și mișcarea comunistă. Cum, necum, conflictul ce va declanșa distrugerea Europei, a națiunilor albe, porni în 1914. Națiunile Europei se măcelăriră 4 ani. În 1918 patru imperii dispărură. Unul, Rusia, deveni, cu ajutorul finanței evreiești americane și serviciului secret german, stat proletar condus de alogeni...

Cu toată hemoragia de sânge alb european, Europa supraviețui asemenea lui Pyrrhus. Rănită grav poate s-ar fi putut redresa. Dar, nu! Urmară două decenii de foc ideologico-financiar. Germania își dorea revanșa, refacerea măreției imperiale. Mai erau și alți nemulțumiți: Italia, mica Ungarie. Rusia proletară, leninistă, internaționalistă avea ambiții globaliste. Republica Universală a proletarilor condusă de „revoluționari de profesie". Primul „globalism!" Acest prim „globalism", „proletar", se dorea a învinge prin război ideologico-militar. Prin forța directă! Această cale s-a dovedit, ulterior, ca neproductivă. Se va alege calea „persuasivă" după căderea Germaniei, în 1945. Nu intrăm în amănunte! Revenim! Suntem în 1939. Acum lucrurile erau mai clare. De o parte: Germania național-socialistă. De cealaltă: Puterea anglo-saxonă a Imperiului Britanic și SUA și finanța evreiască cu centrul în SUA. În expectativă și nu

prea: Imperiul Sovietic, condus de „revoluționari de profesie" (ca să nu îi numesc cu adevăratul nume), Imperiul Japonez (naționalist-imperial), Imperiul Italian (imperial naționalist). Nu analizăm, ce și cum! Germania și asociații sunt înfrânți, Europa, în sfârșit, e lichidată și împărțită între cele două superputeri învingătoare și asociații lor „finanțiștii". La fel, Japonia și Italia. Deci, în 1945, Europa a devenit un continent ocupat și țările europene supuse complet puterii anglo-saxono-evreiești, apoi doar celei evreiești. Inclusiv anglo-saxonii, albi! Acum, după această hecatombă, de populație albă, europeană, se putea pune în aplicare lichidarea biologică a rasei albe europoide. Pentru asta era nevoie de timp și propagandă de culpabilizare și spălare a creierilor albilor și mai ales albelor. Pregătirea acestei operații a durat peste 50 de ani. S-a început cu pași mărunți. De sus în jos! S-a pornit din Universități, licee și s-a ajuns la populația obișnuită. Operațiunea a fost o reușită. În jurul anului 2.000, operațiunea finală era încheiată și lichidarea biologică a rasei albe declanșată pe față. Porno capitalismul consumist, globalist a reușit acolo unde s-a împotmolit Lenin. Rasa albă, mândria planetei, constructoarea civilizației albe – singura de-altfel – a fost zombificată, animalizată. Se simte vinovată de toate relele și a ajuns la ultimul stadiu de animalizare – pupă la propriu bocancii negrilor și este lichidată global prin

împerechere cu popoare negroide. Pentru ce acest holocaust universal al albilor? Iată o enigmă care o va descifra cineva, cândva. Numai că nu vor mai fi albi. Și negrii ce interes ar avea s-o elucideze. Atunci, Platon, Aristotel, Kant, Hegel, Beethoven, Mozart, Shakespeare vor fi în manuale de culoare neagră... Iată, pe scurt, filmul lichidării Europei albe și a rasei albe. A frumuseților ei, a frumoaselor ei femei și culturi...

✸

➔► *(„Revista Română de Versuri și Proză", Anul XXVI, Nr. 10 – 12 (301-303) / 2022, pag. 14 semnat* ***Nicu Ionescu)***

„Turturel"... un jurnalist actual

În filmul „Telegrame" (1959), inspirat din scrierea omonimă a lui Caragiale, regizorul îl introduce, ca erou, și pe ziaristul „Turturel", deși bucata literară cu pricina nu-l are în tramă. Acolo, în film, într-o scenă memorabilă, eroul principal – Costăchel Gudurău – după ce ia bătaie de la „canalia mizerabilă" *(Raul Grégoraschco,* directorul Prefecturii Poliției locale), aleargă glonț la telegraf să bată „depeșă" la Guvern. Jurnalistul „Turturel" (Edgar Bostandaki! adus în film din schița „High-life") stă la cârciumă și se chinuie a încropi un articol. Patronul localului (interpretat de inegalabilul Ștefan Ciubotărașu) îl tachinează, în grai *moldovinesc* : „Scârța, scârța, pe hârtie, coane Turturel"... Plin de importanța misiunii sale, „conul Turturel" îi răspunde cam așa : *A fi corespondent la un jurnal din Capitală e o meserie grè șî di mare răspundere.* Nu-și termină acesta bine fraza și se aud, din exterior, zgomote de confruntări stradale-n „Piața Endependenți". „Bataie! Cini cu cini?"... Patronul îl lasă baltă pe melancolicul jurnalist „corespondent" și aleargă în piață să privească confruntările „politice" locale. Aici, directorul Prefecturii, însoțit „zbiri", îi cară, cu biciușca și cu piciorul, lovituri contondente

„opoziției" (lui Costăchel Gudurău). „Opoziția" (Costăchel Gudurău), răcnește să-l audă spectatorii : „Să nu dai canalie..." „Puterea" nu se lasă impresionată și, drept încheiere, aplică „opoziției" un picior „spate, gios". Bucuroasă, „opoziția" aleargă la telegraf pentru a informa Guvernul („conservator") despre acțiunile „personajului infam localitate", recte Raul Grigorașco. Spre nefericirea lui, jurnalistul „Turturel" ratează momentul culminant al confruntării dintre „putere" și „opoziție". Pe când iese el, în fugă, din local, forțele ce s-au confruntat se disipaseră. Doar comentatorii chibițau cele întâmplate. Ce să spunem că, în graba lui de-a afla „ci s-o întâmplat", pentru „a scrie la Jurnal", se împiedică în pietrele pavajului și cade-n nas, adică, mai pe șleau, se confruntă cu *realitatea.* Disperat, îl abordează pe „șeful" bătăușilor electorali, ai „lu' conu Costăchel", pentru amănunte. Este informat de acesta că, conu Costăchel „s-o dus fuguța" la telegraf. Un picolo îi aduce bastonul și pălăria uitate la local. „Turturel" le ia din mers și aleargă spre sediul telegrafului. La ușa de la intrarea în imobil dă nas în nas cu „conu Costăchel". Cu sufletul la gură îl întreabă „da ci s-o întâmplat, cucoane?"... „Conu Costăchel" îl ia de brat, îl privește complice, nu-i spune „ci s-o întâmplat" și-l întreabă dacă „bate depeșă la Jurnal". „Turturel", ezită, comite un suspans cu schepsis, și-l privește cu ochi mijiți dintr-o parte, de sus. „Conu Costăchel" nu

e prost și plusează frecându-și degetele de la mâna dreaptă și zice : „Giugiuc! Giugiuc!”... „Turturel”, zâmbește larg, și spune : „Bat, cucoane, bat!” Abia după ce s-a asigurat că jurnalistul va scrie despre incident în favoarea lui (deși acesta n-a asistat la confruntare), adică nu va fi obiectiv, va relata doar versiunea „victimei”, „conu Costăchel” îi relatează versiunea proprie a conflictului, versiune ce va fi publicată, după prelucrare, de către „Turturel”, în „Aurora română”. În „știre”, „Turturel” o „bagă-n față” pe Atenaïsa Perjoiu (din cauza căreia, aparent, pornește conflictul, diversiunea pusă la cale de Costăchel Gudurău ; normal, „Turturel” omite să-l *picteze* la „Jurnal” pe adevăratul organizator al „scandalului”), iar pe directorul Prefecturii – fără a îi „spune numele – îl numește „personaj infam localitate”, iar amantei acestuia îi agață de rochie ironia fină cum că trăiește „romanse” cu „personajul infam”. Normal, numelui damei din înalta societate locală îi scrie doar prenumele întreg (la cacialma!), iar numelui de familie îi scrie doar inițiala și mai adaugă că aceasta a primit „bună lecție” de la soț „nefericit”. Nemaipomenit de actual. Desigur, „personajul infam”, „directorul prefecturii”, i-o plătește lui „Turturel”. Întâlnindu-l în „Piața Endependenți” îl atacă la „onoarea” lui de gazetar. Cu biciușca îi trage o lovitură gazetei ce-o citea, din mers, „Turturel”, și-l întreabă provocator : „Cini e personajul infam

localitate?...” Complet debusolat, „Turturel” răspunde: „Nu știu nimică! Pi onoarea me!”... Raul Grigorașcu nu e personajul să-l îmbete el cu scuze și-i replică : „Altă dată, dacă mai scrii asemenea porcării pi conta me îț' rup urechile, magariule”... și-l urechează la propriu. Totuși, „puterea” era destul de blândă şi în acele vremuri cu „presa”. Se mulțumește cu o simplă urechere a ziaristului. Astăzi ar fi ajuns „Turturel” la bulău, cum zic golanii. Sau și mai rău! Sau ar fi trăit boierește, dacă scria cum cerea „puterea”. „Turturel”, cel din film, întocmai ca și „turtureii” și „turturelele” zilelor noastre, scriu – nu conform propriilor convingeri – , scriu după cum dorește finanțatorul lor. „Turturel” – cel din film – e un biet nevinovat în comparație cu „turtureii” și „turturelele” ce au aplicat teroarea covidului și mai nou cea a războiului din Ukraina. „Turtureii” și „turturelele” contemporani(e) nouă iau cu zecile și sutele de euroi, dolărei pentru a influența, teroriza masa de cititori, privitori la tembelizor, cu „știrile” contra-făcute, aranjate după interesele celui, celor ce plătesc... „Turturel” nu dispunea de rubrică la tembeliziune, n-avea șansa de-a ciripi la vreun post de radio. Era numai „scârța, scârța pe hârtie!” Totuși, nu era chiar fitecine. „Opiniunea publică” (vorba lui Costăchel Gudurău) era influențată de ce producea pe hârtie un „Turturel”, reacționa la ironiile „fine” ale lui, damele îl cultivau sau se revoltau când nu le

„pomenea măcar numele" când participau la un „bal de binefacere!" și-și montau bărbații să-l „urecheze", să ceară „satisfacție!" Oricum, viața „turtureilor" și „turturelelor" nu era ușoară. Nici atunci, nici acuma. Desigur, sunt „turtureii" și „turturele", mai ales azi, care au „spate" puternic. De regulă este un serviciu secret. Dacă este „pi cont" propriu are toate șansele de a fi urecheat ca „Turturel" cel din film sau și mai rău, bătut, ca adevăratul „Turturel" (Edgar Bostandaki). Cam asta ar fi, dacă e vorba de „turtureii" și „turturelele" din presă. Inutil a continua explicațiile...

✸

➔► *(„Revista Română de Versuri și Proză", Anul XXVII, Nr. 1 – 6 (304-309) / 2023, pag. 1, 24 semnat* ***Nicu Ionescu)***

„Moldova este pregătită! Bulboaca este pregătită!"...

Zilele acestea de început de iunie, '23 se desfășoară în Moldova de peste Prut, în Moldova ciuntită în favoarea Ukrainei „lansarea misiunii de parteneriat a UE (EUPM) de către Josep Borrell". Dom'le, io „îmi pierd uzul rațiunii"... Dna președinte, Maia Sandu lansa în mass-media formula din titlu. Trec peste conținutul ademenitor – ca să nu zic mai mult – al chemării, peste ieșirea unui purtător de vorbe, care, chiar nu m-aș fi așteptat la atâta nediplomație, comunica planetei ce vor servi la masă participanții. Mă refer la lista de bucate tradiționale moldovenești. Într-o țară cu părți însemnate sub ocupația Ukrainei, cu partea ei de peste Nistru aflată în afara controlului Chișinăului, venirea acestor delegați (se înțelege, și cu șeful statului român) este de-a dreptul jignitoare pentru neamul românesc. Adică, partea ruptă din România și devenită „țară" găzduiește niște domni care, prin prezența lor, onorează consecințele pactului Ribbentrop-Molotov și ciopârțirile staliniste în favoare Ukrainei? „Țara" în care șefa statului declară – este incredibil – că cel mai mare „prieten" al Moldovei este Ukraina... Măi, tov. Maia Sandu, dumneata chiar gândești când scoți ceva

pe gură. Ukraina este cel mai mare dușman al țării tale și-al românilor, al României. Este țara ce deține teritorii românești, răpite cu forța, este țara care s-a înstăpânit pe gurile Dunării, atentează la integritatea României, persecută comunitatea românească, ukrainizează tot ce mișcă, nu-i pasă de nimeni și nimic, consumă miliardele a peste 50 de țări, invadează Republica Moldova și România cu refugiați, care, refugiați, schimbă demografia, sunt întreținuți din bugetul celor două state românești. Ne-a distrus ambelor state comerțul, infrastructura, ne obligă să-i oferim tranzitul de mărfuri fără a plăti vamă, să distrugă habitatul biologic al Deltei Dunări, răpește Moldovei unicul port, oricum îl exploatează, nu respectă nimic din așa numitul bun simți diplomatic în raport cu românitatea, râvnește să ajungă cu granița pe Carpații Orientali, și, după cum se comportă, va îndeplini ceea ce nici Stalin n-a îndrăznit, și, tu, Maia Sandu, creditezi un asemenea dușman ca „prieten". E „prieten" al Moldovei, țara care a trimis luptători în războiul nistrean pentru a dezmembra „țărișoara"... Ce să mai vorbim că toate țările din jur tremură de groaza organizatorilor de asasinate puse la cale și executate de „prietenii" dvs, Maia Sandu. Trăim cu adevărat vremuri mai mult decât tulburi. În ritmul acesta, mă refer la deversarea de refugiați ukraineni în cele două state românești, Moldova va fi înghițită de Ukraina. Ukraina „va cere", cum a făcut-o în 1940,

„molotovului" viitoarelor vremuri, „unirea" cu ukrainenii de pe teritoriul Moldovei, apoi al României. Chiar am înnebunit cu toții, românii, de la Vlădică la opincă cum se spune. Trezește-te, Maia Sandu, și cere acestor invitați, că unirea cu țara „mamă" n-o ceri, măcar să-ți asigure că Ukraina îți va respecta statalitatea și că de sub tutela Moscovei nu vei intra sub jugul de fier al Ukrainului mult mai feroce chiar decât al fostului URSS. Se spune către cei ce-l ascultau, că, Petre Țuțea, sunt convins că nu doar el, era îngrijorat de pericolul ukrainean încă de pe vremea lui Ceaușescu. Părerea mea este că era îngrijorat din 1940. În fine, închei acest demers și spun : Nimeni din jurul Ukrainei nu va fi sigur de existența sa ca stat dacă va câștiga acest război. Dacă în plin război, desființează școli românești, distruge Delta românească, exploatează drumurile Moldovei și României, blochează portul Constanța, Giurgiulești în interesul ei, distruge exportul românesc de cereale, circulă pe drumurile celor două state românești cu tiruri de supratonaj, draghează canale noi în Delta Dunării, nu ține cont de niciun drept internațional, încalcă suveranitatea celor două state românești, consumă într-un război ucigător veniturile a tuturor țărilor europene, șeful acestui stat dă ordine, jignește orice conducător al unui stat care-și permite un minim de demnitate (vezi „crenvurștiul opărit" cu care a fost gratulat cancelarul Germaniei),

jignirile la adresa unor politicieni români precum Simion și dna Șoșoacă, sfidarea protocolului prin purtarea ostentativă a acelui tricou brun...

Dna Maia Sandu, astea ar fi problemele să le aduci la cunoștința invitaților...

✸

➔► *(„Revista Română de Versuri și Proză", Anul XXVII, Nr. 1 – 6 (304-309) / 2023, pag. 22 semnat* ***Nicu Ionescu jr.)***

LA 30 de ANI!...

În anul 2023 s-au împlinit 30 de ani de la reînființarea „Societății Scriitorilor Români". Mulți, și, totuși, puțini la scara istoriei. SSR s-a dorit – încă de la reînființare – continuatoarea SSR-ului desființat în 1949. Așa, la inițiativa a 23 de autori, s-a obținut personalitatea juridică a SSR-ului la 05/07. 1993. Cei 23 sunt următorii : Bălăeț Dumitru, Brahaș Cornel, Ciocanu Anatol, Ceolcan Geo, Coruț Pavel, Ciurunga Andrei, Coja Ioan, Dabija Nicolae, Daragiu Gheorghe, Fruntelată Dan Nicolae, Gheorghe Ion, Hadârcă Ion, Ivănescu Cezar, Jucu I. Petru, Leonida Lari, Matcovschi Dumitru, Păduraru Alexandru, Sălăgean Viorel, Țărnea Gheorghe, Ursa Gheorghe, Vieru Grigore, Vornicescu Nestor. Demersurile juridice au fost făcute de către un „comitet de inițiativă" compus din Cornel Brahaș – președinte provizoriu, Viorel Sălăgean – administrator; și, Teodor Bobiș – jurist. De-a lungul celor 30 de ani de viață post-decembristă, SSR a avut 3 președinți : Cornel Brahaș, Leonida Lari, George Ursa (2000 și în prezent). Inițial, legislația din primii 12 ani ai erei post-comuniste, SSR a beneficiat de taxa de timbru literar și de un sediu oferit de RAPPS, contra plată chirie și utilități. În jurul anului 2002, legea timbrului s-a modificat în favoarea US(din)R, în sensul că doar această asociație de

scriitori poate beneficia de taxa de timbru literar și indemnizație pentru scriitorii pensionari, doar aceasta fiind „de utilitate publică". Acest bobârnac ne-a silit a renunța la sediul închiriat. Sumele ce ni se cereau pentru chirie și utilității depășeau posibilitățile SSR. Ce să mai spunem, că tot prin acei ani. Banca „Dacia Felix" a fost ajutată să falimenteze. SSR având cont deschis la această bancă, greu (grație zbaterii subsemnatului) am putut recupera fondurile.

A urmat o perioadă destul de dificilă. Sediul social a trebuit să fie mutat chiar în apartamentul președintelui (George Ursa) și cu o Căsuță Poștală. Greu, după 2007, s-au stabilizat lucrurile. În 1997 (grație perseverenței semnatarului acestor rânduri) a demarat apariția revistei și apoi s-a întemeiat Cenaclul „Mircea Eliade", la fel editura (întemeiată ceva mai devreme : 1994). Fără a-mi atribui mari merite, această asociație a supraviețuit numai grație sacrificiilor mele și al unor dezinteresați, care, alături de George Ursa, au adus-o până azi. Amintesc aici pe câțiva : Ionel Protopopescu, Florica Jonea, Florin Grigoriu, Cornelia Atanasiu, Olivian S. Pop, Adina Enăchescu, Laura Vega, Marietta Matei, Zenovia Zamfir, Elisabeth Păunescu, Ana Luiza Toma, Valentin Nicolițov, Ştefania Gălătescu, Michaela Orescu, Nicoleta Prundeanu, pentru primii ani de după 1996, și până către anii 2003, apoi Magdalena Dale, Dumitra Negruşa, Maria Adam, Marilena Caraghiaur,

Alexandru Pătrulescu, Mircea Tutilă, Eduard Ene, Vasile Moldovan, Ioan Rațiu, Elena Anghel, Elena Călugăru-Baciu, Constantin Ghiță, Maria Niculescu, Ștefan Doroftei-Doimăneanu, Ion Ghe. Arcudeanu, Milen Badralexi, Dumitru Bădiță, Constantin Mironescu, I.I. Căprăroiu, Mihai Valentin Gheorghiu, Eugenia Enea și toți cei contribuitori la fonduri, revistă, cenaclu și toți asociații cotizanți de de-a lungul a 30 de ani (peste 320). Apoi, SSR s-a întărit, după 2007, cu venirea de noi membri, care, cu toții, au contribuit la menținerea în viață a asociației, a revistei, editurii, cenaclului, la posibilitatea de-a putea închiria o sală unde să ne întâlnim și organiza ședințele cenaclului „Mircea Eliade", aflat sub egida SSR. Ne-am perindat prin multe locații: ARCUB (1998-2009), Sala „Dalles" (2009-2020), ARTOTECA (2020-2021), Bv. Nicolae Bălcescu Nr. 21 (2021 – octombrie 2023) și iarăși Sala „Dalles" din noiembrie 2023. De la inaugurare (1998), sub egida SSR, există cenaclul „Mircea Eliade" ; acesta a desfășurat aproximativ **266** de ședințe de-a lungul a 26 de ani. În aceşti 30 de ani am tipărit **327** nr. din periodicul oficial al SSR – „Revista Română de Versuri și Proză" și s-au editat, la Editura SSR, peste **200** de titluri de carte. Mai toate titlurile aparțin membrilor asociați. Sub egida SSR au apărut, începând cu 2002 (opul „Întâlniri în cuvânt"), un număr de circa **20** de antologii. În toate capitolele stăm chiar mulțumitor. Oricare ar fi nemulțumirile

unora, niște oamenii inimoși am dus această idee de „Societatea Scriitorilor Români" până azi (2023). Pe parcursul acestor ani mulți au venit, alții s-au „retras", mulți au trecut la Domnul, de mulți nu mai avem informații nu ne-au mai bătut la ușa ori s-au retras. Cu cei ce au fost alături de noi am colaborat atât cât și-au dorit și ofertanții.

La 30 de ani de la reînființare s-a editat o scurtă antologie aniversară...

Pe scurt aceasta ar fi „istoria"... unei *lupte civic-culturale.*

✸

➔► *(„Revista Română de Versuri și Proză", Anul XXVII, Nr. 7 – 12 (310-315) / 2023, pag. 1, 24 semnat* ***George URSA, republicat cu amendamente în Antologia „După 30 de ani", pag. 5-7 (Editura SSR, București, 2023)***

Datul cu părerea...

Pornesc acest demers în urma reținerii unui scurt pasaj dintr-o carte, care, mi-a căzut în mână cândva. Pasajul zice că în „spațiul politicii" (?) ajung „mulți eșuați profesional" (!!). Pentru că nu se „cere nici o competență"... Ci „tupeu", evident, zice autorul din citatul de finele articolului. S-o cere și „tupeu", nu neg. Chiar cred că nu e de lepădat în arta conducerii. Nu pomenesc autorul. Poate fi orice „competent" din ăsta cu pretenții... Și, acum, să analizăm realitatea istorică și să constatăm pe viu dezastrele aduse în istoria națiunilor, regatelor, imperiilor, de cei ca „neeșuați" profesional. Că asta vrea dumnealui și convivul. S-o luăm doar pe ultima sută de ani la români. Și să vedem, pe viu, realizările ne-„eșuaților profesional". În 1927 dispare Ionel Brătianu... Peste un an vine la putere Guv. Iuliu Maniu, titrat acest IM etc. Acest Guvern declară așa zisele „porți deschise" (în opoziție cu „prin noi înșine" a lui Brătianu) capitalului străin. În nici un an bun, România intră în „criza" mondială și guvernarea „competenților" sfârșește cu lovitura de stat a aventurierului Carol Caraiman. Acesta devine regele Carol al II-lea. „Competent!" Dar uzurpator al puterii legitime a lui Mihai I. Adică și „tupeist!" Mai departe. Guvernul

Maniu este urmat tot de Guvern PNȚ, cu Ghe. Mironescu. „Neeșuat profesional!" În 1931, accede la conducerea Guvernului, Nicolae Iorga (Nu avea „competență" acesta ? Vai de mine, cine ar îndrăzni s-o nege. Era „eșuat profesional?" Nu!). Guvernarea acestuia a fost un dezastru socio-politic. Amintesc doar „curbele de sacrificiu" și e suficient. Statul nu mai putea plăti lefurile... nici măcar dascălilor (*a proposito* de autorul cugetării de la finele demersului meu). Urmează iar guvernări : Al. Vaida-Voevod, Iuliu Maniu, iar Al. Vaida-Voevod, I. Ghe. Duca, Gheorghe Tătărăscu. Toți plini de diplome, și titluri doctorale. Toate aceste guvernări aplică cenzura, represiunea, politică, aservesc țara finanței transnaționale, trădează interesele României, reprimă cu duritate mișcările naționaliste. România, în loc să se înarmeze și să se pregătească militar, preferă, prin guvernanții de mai sus („neeșuați profesional!"), să ajute cu armament revoluționarii comuniști din Spania. Promotorul principal al acestei fapte de trădare? „Neeșuatul profesional" Nicolae Titulescu. Nu seamănă acest fapt, la indigo, cu fapte similare anilor 2022-2024, când sasul (profesor!), preș. al aceleași Românii, cedează **gratuit** sistemul „Patriot" Ukrainei (recte, președintelui evreu Zelensky). În 1938 ajunge la Guvernare Patriarhul României, Miron Cristea. Era „eșuat profesional" acesta? Atinsese cea mai înaltă treaptă în ierarhia „profesională". Sub prim-

ministeriatul ÎPFS au loc o suită de asasinate politice. Sigur, patronate şi de ministrul de Interne Armand Călinescu. Dar tu, ca șef al acestuia, ai vina absolută. Se instituie o drastică „democrație" se înțelege. În 1939, septembrie, după asasinarea lui AC. , vine la prim-ministeriat un general. Ghe. Argeșeanu. Era „eșuat profesional"? Cum să fie din moment ce atinsese penultimul grad în ierarhia militară. Generalul cu pricina, prin guvernul lui, este un asasin a peste 252 de adversari politici. De, nu putem spune că e „eșuat profesional!" Ba, din contra! În septembrie 1940, „Cărluță", încolțit din toate părțile,-l numește pe Ion Antonescu „cu puteri depline!" Peste două zile de la numire, I.A. , prin lovitură de stat, îl detronează pe „Cărluță" (așa era alintat în epocă) și pe tron urcă, a doua oară, Mihai I. Trec peste războiul civil ce are loc în prima parte a guvernării Antonescu între el și Legiune, „război civil", care se termină cu victime civile, politice, militare și era a se ajunge la dezmembrarea a ce mai rămăsese din România Mare. Urmează intrarea în război a statului român. Era „eșuat profesional", Ion Antonescu? Războiul lui se încheie dezastruos pentru el și poporul român. Deși „competent", este răsturnat de la putere prin lovitură de stat. O termină „la stâlp!" Nimeni nu luptă să-l salveze. Urmează o serie întreagă de „competenți" : generali, dr. în drept, prof. universitari. În 1947, la *praim-ministeriat,* este un

„competent", dr. Petru Groza. Ardelean de-al autorului. Guvernul acestuia-l detronează (lovitură de stat ; „competent?") pe Mihai I și, fără referendum, fără Parlament, proclamă o nouă formă de stat : „Republica" (atât de dragă conului Leonida. „Republica e garanția tuturor drepturilor!", zice el. Veți vedea ce drepturi). Între 1945 și 1952 e prim-ministru dr. Petru Groza, iar la conducerea „republicii" CI Parhon. Doi ne-„eșuați profesional". Cum e guvernată țara, nu are rost a comenta. Naționalizări, arestări în masă și băgarea (! Scuze) la închisoare a tuturor adversarilor politici. De la legionari, la național-țărăniști, liberali, socialiști, jurnaliști, scriitori incomozi, deportări, evacuări, trimiteri în URSS, Bărăgan etc. De, oameni cu „competență". Între 1952-1957, șef al statului este acum dr. Petru Groza, șef de Guvern este Ghe. Gheorghiu-Dej, apoi Chivu Stoica. Sunt ei „eșuați profesional"? Nici pe departe! Primul este dr. în drept, ceilalți doi sunt muncitori. Poți zice că doi muncitori sunt „eșuați profesional" în meseriile lor? I-ai verificat la muncă? Electrician, respectiv cazangiu? N-aș crede! Că n-au „competență" în conducerea statului o fi altă problemă și se prea poate. Dar nu asta e cestiunea ridicată de prof. ce-și dă cu părerea. Competența profesională e una, conducerea trebilor statului cere alte calități. Și acolo nu ajunge cine trebuie, ci cine e „votat" de cei ce decid soarta lumii la un moment

istoric. Lenin era „filosof", avocat și, bașca „revoluționar de profesie". Cred că, autorul, din citatul dat, l-a „studiat" la fac. de filosofie. Se poate să-l numim „eșuat" pe întemeietorul statului sovietic?.... „Ha, ha!" – cum le zice el în „Materialism și empiriocriticism". Nu mă mai întind mult. E suficient! Urmează la conducerea țării, după 1957, I. Ghe. Maurer (titrat), apoi Dej, apoi Ceaușescu. Un titrat și doi muncitori. Apoi, numai titrați. După 1990, plouă cu titrați; cu lopata! Ne duc din dezastru în dezastru. La 160 miliarde datorie în 2023. Doar atât și e suficient. Doi titrați semnează tratatul cu Ukraina. Prin el, pe timp de pace, România renunță la teritoriile răpite de URSS, prin forță, în 1940, și atribuite Ukrainei. Era „eșuat profesional" Emil Constantinescu și Adrian Severin? Dar prețul Senatului de la acea vreme (Petrică Roman, fost coleg de Institut cu autorul din citat)? Ce să mai vorbim de comandantul de vapor (Băsescu; cel cu sloganul devenit celebru : „Să trăiți bine!"), de Bok și alți „realizaţi profesional" ce ne-au adus în stadiul de colonie bananieră, depozit de gunoaie ai țărilor vestice și țară plină de baze militare străine. Ce să spunem de „competentul" Ion Iliescu, cel ce ne-a adus asasinatul din ziua de Crăciun. Monstruos! Și pentru că în frazele de mai sus, de citatul, de la încheiere, s-a pomenit de Platon, să zicem ceva și despre asta. Ei, pe timpul lui, a lui Platon, și-a lui

Aristotel, era rege al Macedoniei Filip al II-lea. Acesta are un fiu, un urmaș la tron. Este bucuros că e născut pe vremea lui Aristotel și-l aduce, pe Aristotel, dascăl pentru fiu, nimeni altul decât Alexandru cel Mare. La așa filosof, așa viitor rege. Așa ceva (adică, rege) şi devine Alexandru la 20 de ani (336 î.Hr.). Rege! Ce „competență" profesională avea el în această „meserie"? Istoria va dovedi că avea „competență" de general genial, dar de slab politician și strateg politic și rege. Aproape nul! Cucerește o lume pentru alții, moare stupid la 32 de ani, urmașul lui este asasinat, și el, și mama copilului minor, Roxana, idem Olimpiada, mama marelui Alexandru, de Casandros (Cassander), fiul diadohului Antipater, ce, prin crime, preia tronul urmașului lui Alexandru și dinastia lui, cea a Argeazilor, se stinge. La câțiva ani, de la moartea lui, diadohii își împart uriașul imperiu. Se proclamă regi și, sub domnia acestora, Asia, și religiile ei tribale, intolerante, sunt aduse în Europa. Mai întâi în Grecia, apoi la Roma, apoi peste Europa albă, și, la fel, și conflictele etno-culturale ale Asiei. Ambițiile unui adolescent imberb, neprevăzător, de a se „răzbuna" pe persani, pentru încercările acestora de-a cucerii Grecia, cu un secol înainte, vor aduce consecințe incalculabile asupra Europei... Dar asta e o altă istorie... Asta e... La șuiete spunem multe vorbe... Iată citatul ce m-a inspirat (menționez că n-am parcurs opul ; frunzărindu-l, la un amic, am găsit

citatul dat mai jos) : „...Mulți eșuați profesional au invadat spațiul politicii, de unde strigă „jos generația expirată". Ca să poată urca ei. Doar în politică nu se cere nicio competență, se cere tupeu." (din vol. Convorb. cu VM, ed. Paralela 45, Pitești, 2012, pag. 202). Pe acest citat am brodat articolul meu. De menţionat : Autorul citatului nu mai trăieşte, de aceea zicem, creştineşte : „Dumnezeu să-l odihnească!" şi cititorii să treacă peste fermitatea demersului meu.

✸

➔► *(„Revista Română de Versuri și Proză", Anul XXVII, Nr. 7 – 12 (310-315) / 2023, pag. 16, 24,* ***Nesemnat)***

„UNDE ERAU ROMÂNII?”...

Întrebarea de mai sus circulă de ceva vreme prin mediul jurnalistic. La ce se referă ea? La „români”, normal. Și ce vrea să însemne această întrebare de tâmpiți. Ei, aici e problema! Și eu am căzut în capcana acestei întrebări retorice. Prin anii 1991-1992, gazetar la „Națiunea” și „nembru” la un ONG-eu, am ținut o comunicare în care puneam această întrebare. Ea viza asasinarea pe Câmpia Turdei a voievodului Mihai Viteazu din ordin imperial vienez și organizată de generalul imperial, albanezul George Basta, și executată de o trupă de valoni. Asta a fost realitatea. Problema este, cum de Domnitorul a rămas izolat, nepăzit de o gardă puternică, nu „unde erau românii?” Unde să fie? Unii erau iobagi, alții la treburile zilnice. Un conducător nu poate fi păzit de civili neînarmați, de popor în general, recte „de români”. Nu intrăm în amănunte de cum s-a desfășurat tragedia. Se cunoaște! Întrebarea cu pricina vrea să sublinieze cât de lași suntem noi, românii ; în ansamblu. Națiunea în totalitate. Nu și-a apărat șeful. Lăsăm să ne fie asasinați conducătorii de cine poftește, străinii ne jefuiesc, nu ne pasă și apoi ne plângem ce ne-au făcut și ne fac „străinii”.

Să ne întoarcem la întrebare și să mai exemplificăm și apoi să ne minunăm de imbecilitatea întrebătorilor. Iată : unde erau americanii când a fost asasinat Kennedy? Unde să fie? Enigmă, *maestre Xsule.* Pe trotuarele ce străjuiau strada pe unde urma să treacă mașina prezidențială decapotabilă. Ce făceau? Culmea, nătărăilor, priveau impasibil și, după ce au auzit pocnetele armei, au fugit ca potârnichile. Da', nici pomeneală să-l apere. Nici n-aveau cum. De ce? Simplu ca „bună ziua!” Comploturile, asasinatele nu se anunță pe *fakebuk* de către organizatori cam așa : „Atention, atention” (cum ziceam noi copiii la jocurile din recreația mare), mâine la orele 12 fix organizăm un asasinat... *„Români, fiți deștepți!”* S-au *hamerecani* în cazul Kennedy. Măi, da' unde erau *hamerecani* când era asasinat Lincoln? Vreo 200 (poate!) erau la teatru, ca și Lincoln. L-au apărat? Nu! S-au împrăștiat speriați. Înseamnă că erau lași, lipsiți de patriotism? Nu așa se pune problema. Un șef nu e protejat de „români”, recte „americani”, în general. Ci de un serviciu specializat, înarmat, informat, măi amărâților de jurnaliști. Exemplele pot continua : Ce păzeau rușii (lași mai erau și ăștia!) când a fost asasinat țarul Alexandru al II-lea al Rusiei, când a fost detronat țarul Nicolae al II-lea și apoi asasinat? Dar, la noi, Radu de la Afumați, Bogdan al II-lea, Grigore Ghika al III-lea, Barbu Catargiu, dar și mai ieșit din comun, arestare și uciderea ritualică de

către sultan a lui Vodă Brâncoveanu și atâtor altora. Aici e vinovată toată creștinătatea. De ce? Pentru că nu numai că nu l-a apărat de sultan, ci, ambasadorii statelor europene, creștine, au asistat la acest asasinat. Apoi au întocmit rapoarte. Dar să mai zicem: Unde erau francezii când a fost asasinat regele Henric al III-lea, dar la asasinarea lui Henric al IV-lea? Dar ungurii (ei, care-s atât de lăudăroși de sine) când a fost asasinat Ștefan Tisza? Dar evreii unde erau la asasinarea lui Șhamir? Pauză de masă. Și exemplele pot continua cu sutele. Bine, există și asasinate ce au loc ca urmare a unui proces simulacru (Antonescu, Ceaușescu și soția; ca să dau exemplu), sau sub pretextul „fugii de sub escortă!" – caz arhicunoscut în istoria României. Probabil, nu numai. În concluzie, nu e cazul de-a acuza în bloc o națiune, fie română, rusă, americană, franceză, ungurească de lipsă de curaj, de dezinteres, lașitate pentru că a „permis" să-i fie asasinați liderii, că n-a mișcat un deget să-i apere. A stat pe margini și-a plesnit semințe, a halit floricele, a tras votkuliță sau a dormit fără să reacționeze. Cum am spus asasinatele, comploturile, loviturile de stat, de palat nu se anunță la tembelizor, în ziar, pe telefoane mobile, podcasturi și ecrane de cinema. Așa că e indicat să nu luăm ca „meditație" istorică, în defavoarea unui popor, un cântec pe versuri de un anume poet, cu „unde erau românii?" Erau exact

unde trebuie, la grijile zilnice. Asasinarea unui șef de stat nu se poate realiza fără complicitatea sau neglijența, factorul imprevizibil, al celor destinați să-i asigure protecția. Poporul n-are această sarcină și nici capacitatea practică și nu poate fi făcut responsabil în ansamblu. Așa că nu mai acuzați aiurea „românii" de fapte ce nu le pot preveni, nici împiedica. N-au cum! Întrebarea e de tembel. Unde erau romanii la asasinarea lui Iulius Caesar? Dixit „gânditorilor!"

✸

Și, acum, în spiritul celor ce se întreabă de ce erau „românii" absenți într-un anume loc tocmai când li se asasinau conducătorii, să personalizez din propria istorie a familiei. Înainte cu câteva zile de armistițiul din 11/11. 1918, bande de unguri, înarmate, cutreierau satele județului Arad și asasinau lideri români despre care știau că militează pentru unirea Transilvaniei cu „Regatul". Bandele erau formate din localnici unguri și, pentru derută, purtau cocardă roșie. Armele le aveau din depozitele tăinuite de lideri din rețeaua serviciului secret ungar. Mișcările românilor erau comunicate de boierii unguri la un centru de supraveghere. Se alcătuia banda de represalii, formată din unguri înarmați (cam o grupă ; în jur de 7 persoane), se deplasa în satul în care se știa că a apărut un lider ce poate coagula sătenii. Așa

că pe 26-27/10. Octombrie, 7-8/11. 1918, o astfel de bandă de asasini a sosit în satul Cuied. A descălecat la „Casa Satului” și a zis conducerii Primăriei că are „sarcina” de a ridica, de la domiciliu, pe Ursa George, semnalat ca „rebel”. Nici un sătean (98% români) nu l-a apărat, nu l-a sprijinit, n-a anihilat banda de unguri. Membrii bandei, înarmate, s-a deplasat la locuința bunicului, l-au legat și l-au dus la Primărie. Conducerea Primăriei era românească (excepție, probabil, secretarul ungur), să reținem. La Primărie, într-o încăpere, l-au torturat, schingiuit. I-au pus mâinile pe dunga unei mese și i-au zdrobit tendoanele palmelor, bătăi, înjurături ungurești. După ce s-a întunecat bine l-au dus în cimitirul satului spre a-l asasina. Metoda ungurească, cu românii, pe care urmează să-i asasineze, este de a-l pune pe român să-și sape propria groapă. Când este suficient de adâncă îl împușcă, îl dezbracă de haine, și-l împing în groapă, cu fața-n jos, apoi îl acoperă cu pământ. Groapa este, se sapă, la indicația asasinilor unguri, orientată nord-sud și nu est-vest, adică creștinește. Așa a fost asasinat bunicul meu de o bandă de unguri, la ora 3^{00}, în noaptea de 8 noiembrie 1918 s.n. , de Sfinții Voievozi Mihail și Gavriil. Nimeni dintre cei peste 1.500 de localnici nu a organizat sătenii pentru a-l scăpa de asasinii unguri. Nimeni! De ce? Răspunsul căutați-l dvs. cititorii. Eu l-am creionat în prima parte. Nu știu de este plauzibil. Poate nu. A

venit „Regatul” și asasinii unguri n-au fost întrebați nici cum îi cheamă. Au murit în patul lor...

✸

➔► *(„Revista Română de Versuri și Proză”, Anul XXVIII, Nr. 1 – 9 (316–324) / 2024, pag. 1, 13,* ***Nicu Ionescu)***

O lămurire şi amintire...

Țin să lămuresc aici unele aspecte referitoare la anii 1965-1977. Şi de ce? Pentru că pe unele saituri, ce se *pretand,* am citit tot soiul de ironii la ce se studia la Facultatea de Filosofie pe vremea lui Ceaușescu, mai ales în anii amintiţi mai sus. Sunt un absolvent al acestei facultăți. Înainte de a aduce câteva precizări de rigoare să arăt schema facultății. Facultatea de filosofie din anii pomeniţi era organizată în patru secții : 1). Secția „filosofie generală" care pregătea profesori de „științe sociale", pentru licee și învățământ superior (Mai încolo voi explica ce intra în programa „științe sociale" de liceu). 2). Secția „sociologie", care pregătea sociologi. 3). Secția „psihologie" (Nu cred că e cazul să explic ce pregătea; în vogă era prof. Popescu-Neveanu). 4). Secția „pedagogie" (pregătea prof. pentru liceele pedagogie). Asta grosso modo. Acum sintagma „științe sociale" (ce se folosea mai ales în liceu) se întindea, ca obiect de studiu, pe ultimii doi ani de liceu și însemna parcurgerea, în clasa a XI, în decurs de un an, a manualului de economie politică (capitalistă, socialistă cu dobândirea de cunoștințe despre teoreticeni ai economiei, cu accent pe teoriile lui Marx-Engels-Lenin, alți economiști de același gen),

în clasa a XII se studia filosofie propriu-zisă și psihologie. În învățământul superior predau cadre didactice cu grad universitar și pe specialități. Cu accent pe ce urma să termine studentul. La matematică, la fizică etc. prof. preda „filosofia" matematicii, idem „fizicii", „istoriei" etc. Chiar îi rog pe trăncănitori să parcurgă măcar pe un Gottlob Frege, Carnap etc. , dacă se poate, și alții mai din secolul XX. „Școala vieneză", cea „poloneză", un Mario Bunge, Quine etc. Nu mă întind. Să mă întorc la ce se „învăța" (măcar atât! ; nu vorbesc de ce dorea studentul să citească. Numai traduceri ce erau și s-ar umple un perete de cărți. Să zicem de la presocratici la Hegel, fie și fragmente), ce se preda la secția „filosofie generală" considerată „elita" facultății. Secția avea o singură grupă de 20 de studenți. Admiterea anului meu a avut 28 de candidați pe loc. În anul I se predau următoarele discipline : a). logică generală („clasică", „aristotelică". Aici intrând și gânditorii de această orientare) – două semestre; b). matematică – un semestru ; c). fizică – un semestru ; d). biologie – un semestru; e). psihologie – două semestre ; f). istoria filosofiei antice – două semestre. De la începuturi până la Boethius ; g). filosofie („materialism dialectic") – două semestre (era chiar excepțional profesorul de la această disciplină – Alexandru Valentin. Un pedagog de excepție) ; h). o limbă străină (la opțiune : franceză rusă, germană,

engleză) – două semestre ; i). educație fizică (două semestre); j). limba greacă antică („clasică") – opțional, fără examen. Cu pritocire pe texte din filosofii antici greci (de regulă Platon, Aristotel, dar și din Diogenes Laërtius). M-am numărat și eu printre curioși și am participat la aceste cursuri. Anul II : a). logică simbolică – două semestre (prof. Radu Stoichiță, traducător și bun cunoscător al lui Hegel) ; b). istoria filosofiei moderne de la Boethius la Feuerbach – două semestre (cu o doamnă prof. foarte atrăgătoare : Florica Neagoe, dispărută prematur) ; c). metode și tehnici de cercetare sociologică (un semestru anul I și al doilea în anul II); d). economie politică („capitalistă") – două semestre ; e). limbă străină – două semestre ; f). filosofie marxistă (teoria cunoașterii – un semestru + materialism istoric – un semestru ; g). pedagogie generală – un semestru ; h). istoria PCR (de fapt istoria contemporană a României între 1918-1960) ; i). educație fizică (două semestre) ; j). practică în producție (de fapt se făceau cercetări sociologice în teren) ; k). limba greacă ... – două semestre ; Anul III : a). filosofie marxistă (?), un semestru ; b). istoria filosofiei (de la Feuerbach la zi) ; c). economie politică [(„socialistă")], două semestre ; d). teoria sistemelor logice – două semestre (cu un profesor foarte bun – Gheorghe Enescu) ; e). epistemologie – două semestre (cu un profesor execrabil – Ștefan

Georgescu ; f). etică ; g). doctrine economice contemporane – un semestru (cu prof. Ion Bulborea, prodecan) ; h). limba engleză (două semestre) ; i). practică în producție ; Anul IV : istoria filosofiei ; b). socialism științific (două semestre ; cu Radu Florian, tatăl ăstuia, directorul, ce ne terorizează cu „istitutul" lui) ; c). estetică (două semestre) ; d). doctrine politice contemporane (un semestru) ; e). metodică și practică pedagogică (un semestru) ; f). curs special principal (un semestru) ; g). curs special secundar 1 (un semestru); h). curs special secundar 2 (un semestru); i). istoria logicii (un semestru) ; j). teoria și practica presei (facultativ) – un semestru. Parcurgând textul veți observa un lucru elementar : ponderea cursurilor aferente a ceea ce am putea numi „marxism leninism!" era de nici 15-18%. Celelalte cursuri predomină, precum istoria filosofiei, logică generală, logică simbolică, teoria sistemelor logice și metalogică, apoi etică, estetică etc. Ce să vorbesc de posibilitatea de a studia, pe îndelete, filosofi, aproape în întregime traduși : Aristotel, Hegel, apoi Spinoza, Feuerbach, Platon în parte etc. Despre posibilitatea studentului de a se cultiva în București nu mai pomenesc. Teatre, și ce teatre? Cinematecă, săli de concerte, expoziții, conferințe (Sala Dalles), biblioteci, reviste. Exista o anume libertate, era „interesant" să fii student, era o

siguranță a cine ești și ce ești, un anume „romantism", astăzi definitiv pierdut...

Nu pot spune c-am fost „fericit" în acea facultate. Atmosferă era sufocantă... , și destui de mulţi profesori n-aveau har... striveau capacitatea de a gândi a ucenicului, puterea creativă a studentului. Nu erau maeştri, nici dascăli, nici filosofi, adică creatori de şcoli şi sisteme filosofice, erau nişte funcţionari care comunicau unor studenţi terni unele informaţii, informaţii culese din opuri. Nu formau, deformau. N-aveau **sare,** cum ne învaţă Sf. Ap. Pavel în una din epistole. Iar studenţii, 98%, erau fixaţi pe carieră şi note. Instituţia, prin schema de funcţionare, prin personal, forma o cohortă de caractere mutilate...

Cuprins :

Ţoape şi piţipoance _____ 7
„Poietul" e la pământ _____ 9
„Dive" în parc .... _____ 11
Gunoaiele umane ! _____ 13
E S E U R I : _____ 15-88
Sila de-a mai scrie ... _____ 17
Nota 1 _____ 20
De la plandemie la război _____ 21
„La o aniversară" _____ 25
Avram Iancu = 150 de ani de la trecerea la Domnul _____ 28
Nota 2 _____ 30
Avram Iancu și neamul românesc din Ardeal 32
Controlul austriac și unguresc al României __ 38
Lichidarea Europei !... _____ 53
„Turturel"... un jurnalist actual _____ 58
„Moldova este pregătită ! Bulboaca este pregătită _____ 63
La 30 de ani ! ... _____ 67
Datul cu părerea _____ 71
Unde erau Românii _____ 78
O lămurire şi amintire... _____ 84

De acelaşi autor :

a). Literatură originală:

1). **Poeme de sertar** (versuri); vol. I: 1969 – 1973; (*Editura „Gemenii SRL", Bucureşti, 1992, 96 pag.)* ; ISBN: 973 – 95594 – 1 – 7;

2). **Spovedanie către Dumnezeu** (versuri); vol. II: 1974 – 1979; *(Editura „Gemenii SRL" , Bucureşti, 1992, 96 pag.);* ISBN: 973 – 95594 – 5 – x;

3). **Noaptea Scorpionului** (versuri); vol. III: 1980 – 1989); (*Editura „Gemenii SRL", Bucureşti, 1993*; 128 pag.); ISBN: 973 – 96011 – 4 – 6;

4). 4). **Îngerii roşii** (proză); *(Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 1995; 112 pag);* ISBN: 973-96578-1-8;

5). **Cronică din vremea tătarilor / Pâine şi mortar** (proză) – *Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 1996; 208 pag.);* ISBN: 973 – 96578 – 3 – 4;

6). **Meseria de rege** (teatru); *(Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 1998; 240 pag.);* ISBN: 973–96578–5–0;

7). **Turnul fulgerat şi alte povestiri**... (proză); *(Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 1999 ; 220 pag.);* ISBN: 973 – 98989 – 0 – 4;

8). **SUB DOMNIA STELEI – poezii, poeme, satire –** (1966 – 2006); *Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2006, 336 pag.)* – ISBN (10) 973 – 7700 – 33 – 3 – ISBN (13) 978-973 – 7700 – 33 – 9;

9). **Omu' lu' Dumnezo cu naravu' dracului (Caii) / Dramă într-un act / Pustuşagu'** (poem dramatic în 7 scene) **(George URSA)** [*(Editura Societăţii Scriitorilor Români, 2011; 56 pag.). Biblioteca Scriitorilor Români nr. 24];* ISBN: 978 – 973 – 7700 – 61 – 2;

10). **„ULTIMELE"... – poeme – vol. I de George URSA** *(Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2017 ; 108 pag.);* ISBN: 978-606-8412-48-1; **Vol. 1**. - 2017. – ISBN: 978-606-8412-49-8

11). **„ULTIMELE...** Vol. II **– poeme – " de George URSA** *(Editura Societăţii Scriitorilor Români, Bucureşti – 2020; 152 pag. şi ilustraţii).* ISBN general : 978 – 606 – 8412 – 48 – 1 ; vol. II – 2020 – ISBN : 978 – 606 – 8412 – 76 – 4 ;

12). **„ULTIMELE...** Vol. III **– poeme – " de George URSA** *(Editura Societăţii Scriitorilor Români, Bucureşti – 2024; 82 pag. şi ilustraţii).* ISBN

2024

general: 978 – 606 – 8412 – 48 – 1 ; vol. III – 2024 – ISBN : 978 – 606 – 8412 – 90-0.

b). Eseu, articole, filosofie etc. :

12). **„Un model de românism"** (în volumul **„LUCRĂRILE celui de al doilea CONGRES al Spiritualităţii Româneşti"** – Herculane 14 – 16 octombrie 1994; *(Editura „Radical", Drobeta – Turnu Severin, 1995, pag. 225 – 226);*

13). **Teme de meditaţie** ... *(Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 1998, 336 pag)* ; ISBN: 973-966578-8-5;

14). **Doisprezece ani de luptă naţională... / Articole... Vol. I – III, 2003;** *(Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2003; vol. I = 274 pag. ; vol II: 276 pag. ; vol III: 276 pag.)* ; ISBN: vol. I: 973 – 86111 – 2 – 4; vol. II: 973 – 86111 – 3 – 2; vol. III: 973 – 86111 – 4 – 0;

15). **Ce este filosofia?... (George URSA),** *[(Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2005; 36 pag. ; colecţia „Biblioteca Scriitorilor Români" (19)];* ISBN: 973-7700-26-0;

16). **În contratimp (George URSA),** *[(Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2005; 72 pag. ; colecţia „Biblioteca Scriitorilor Români" (20)]* ; ISBN: 973 – 7700 – 25 – 2;

17). **pe calea de alături... (George URSA)**, *[Editura „Societăţii Scriitorilor Români", Bucureşti, 2008; 80 pag. ; colecţia „Biblioteca Scriitorilor Români" (21)]* ; ISBN: 973 – 7700 – 37 – 7;

18). **„CARTE DE RUGĂCIUNI" – Selecţie de George URSA;** *(Editura Societăţii Scriitorilor Români, 2012; 246 pag.);* ISBN: 978 – 973 – 7700 – 84 – 1;

19). **„DIN «LUPTELE» MELE..." – Eseuri, Articole – (George URSA)** *[(Editura Societăţii Scriitorilor Români, 2014; 192 pag.);* colecţia *„Biblioteca Scriitorilor Români" (41)]*. ISBN: 978 – 606 – 8412 – 19 – 1;

20). **„Datini, obiceiuri, tradiţii din satul Cuied, jud. Arad" – de George URSA** *(Editura Societăţii Scriitorilor Români, Bucureşti – 2016; 148 pag. şi ilustraţii).* ISBN: 978 – 606 – 8412 – 30 – 6;

Tipar: Tipografia Izvorul Cuvântului, Buftea
edituraizvorulcuvântului@yahoo.com

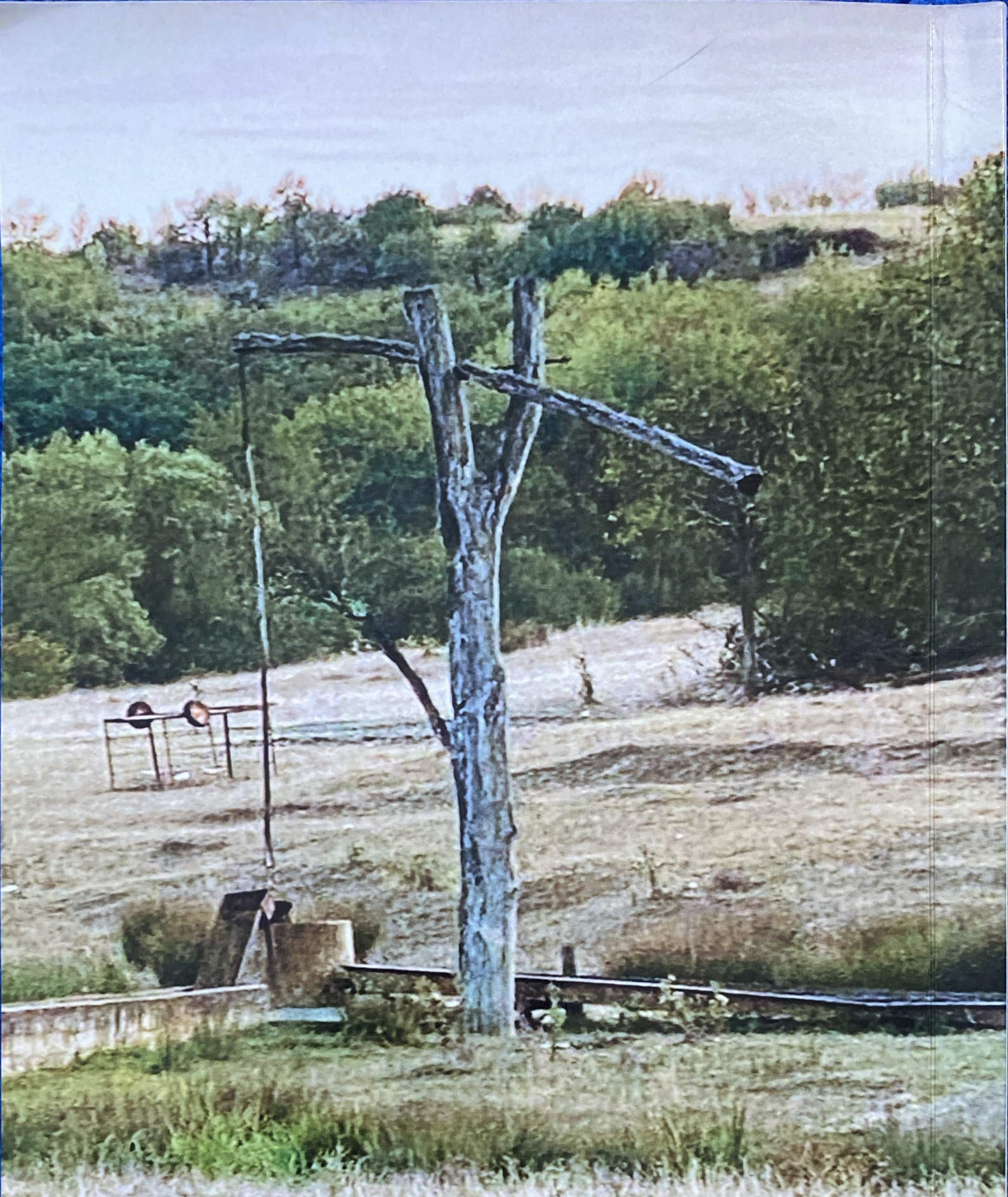

ISBN 978-606-8412-48-1
Vol. 3 - ISBN 978-606-8412-90-0